

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

prosinec 2021 / ročník XXXI

Vánoční
zamyšlení

Adventní
věnec
a stromeček

Oprava kostela
sv. Vojtěcha

Obsah

Editorial	3
Vánoční zamyšlení	4
Vánoční stromeček	5
Smutné moravské Vánoce	6
Vánoce Marie Sedloňové	8
Tříkrálová sbírka v Českých Budějovicích a okolí	9
Adventní věnec	10
Personalie	11
Slovo života pro děti	12
Unikátní betlém v kostele Svaté Rodiny	14
Vzpomínka na Mons. Karla Fořta	15
Kostel sv. Vojtěcha tvoří novou dominantu „Čtyráku“	16
Poselství Svatohubertské mše: dát přírodě víc, víc sloužit	17
Ukončení průzkumu rožmberské hrobky ve Vyšším Brodě	18
Silvestr 2021 na Ktiši	19
Poslušný rebel? Výročí děkana a kanovníka Kroihera	20
Nekonečná chuť pomáhat	22
Občanská poradna v Horažďovicích pomáhá již 10 let	23
Bohoslužba v parku u Kauflandu	24
Naslouchání spolku K srdci	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 12. 2021

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně:

Betlém ve farním kostele sv. Ignáce z Loyoly a sv. Františka Xaverského v Březnici u Příbrami; foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Slavnostnímu rozsvícení věže a věžních hodin 28. září 2021 v 19:00 přihlíželo mnoho lidí. Více v článku na straně 16.

Editorial

Vánoce, Vánoce přicházejí...

Porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro něho nenašlo místo...

Je nepříjemné stát před zavřenými dveřmi. O to je ovšem větší radost, když se takové dveře otevrou. Vánoce znamenají: Bůh otevírá dveře, které nás od něho oddělují. Přibouchli jsme si je vlastní vinou. A protože už nejsme schopni sami přijít k Bohu, přichází Bůh ve svém Synu k nám. Stává se člověkem, rodí se v chlévě jako bezmocné děťátko. Bůh přichází do našeho ztemnělého světa, do temnoty a chladu stáje, do temnoty a chladu našeho života...

„... protože se pro něho nenašlo místo...“

Vánoce znamenají: I dnes k nám přichází Bůh!

Bůh může všechno, kromě jedné věci: nechce, a proto nemůže vstoupit do našeho srdce proti naší vůli, pokud mu sami neotevřeme, pokud ho sami nepozveme dál...

Slavení Vánoc se rok od roku stává hlučnější, nákladnější a povrchnější. Až do samotných svátků mnohý nařiká, co je třeba ještě nakoupit, udělat, komu napsat.

A tak místo toho, abychom oslavovali narození našeho Spasitele a Zachránce, zabýváme se jen sami sebou.

Copak se stal Bůh člověkem proto, abychom se jednou za rok sentimentálně dojímalí u vánočního stromku, abychom si z křesťanských Vánoc udělali záminku pro pitky a hodování?!

Zapomněli jsme prostotu čtyř vět evangelia:

„Porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plének a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střešou.“ (Lk 2,7)

Právě tyto řádky odsuzují naše bohaté, Vánoce, které jsou tak chudé na Spasitele, ale plné sentimentálního dojetí.

Proč bychom nemohli naše bohaté Vánoce alespoň trochu obohatit betlémskou chudobou, abychom byli naplněni pravou vánoční radostí!?

Proč bychom se nemohli ztišit a tak umožnit našemu Spasiteli a Zachránci, aby se s námi setkal, aby k nám vešel, abychom se pak nevraceli do všedních dní bez lásky, abychom se netrmáceli slepě životem, zatímco bychom mohli být vnitřně šťastní a spokojeni?!

Mons. Mgr. Pavel Posád

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Vánoční zamyšlení

Není nic horšího než ztratit smysl života, toho, co dělám, propadnout se do duchovní prázdnoty. Toto nebezpečí nehrozí jen jednotlivci, nýbrž i společnosti. Vánoce jsou svátky, ve kterých jsme tomuto nebezpečí zvláště vystaveni.

Foto: archiv TF JU

Vánoce jsou bezesporu jedny z nejkrásnějších svátků, na čemž se jistě shodneme jak věřící, tak nevěřící. Váže se k nim řada tradic a zvyků, bez kterých si je nedokážeme představit. Přináší se sebou neopakovatelnou atmosféru nejen výzdobou, hudbou, ale i ojedinělou lidskou blízkostí, kterou můžeme mezi sebou v této době zakoušet. Víme však, co je pravou podstatou Vánoc? Mnozí to nevědí.

Ani se po tom nepídí. Nemají

potřebu ji znát a tím pádem se na Vánoce duchovně připravovat. Může to ale platit i o nás křesťanech. Je to dáno do značné míry i tím, že jsme „oslepeni“ komerční reklamou a obchody, které se na Vánoce naopak připravují pečlivě s velkým předstihem, aby co nejlépe atakovaly naše peněženky. Chtějí nás přesvědčit, že Vánoce jsou především vánoční nákupy, bohatá štedrovečerní tabule a bohatý Ježíšek. Místo oslavy Boha, který se pro nás stal člověkem, jsme nenápadně, za to však cíleně, vmíseni do tanečního reje společné adorace bůžka konzumu.

Nic proti vánočním zvykům a tradicím, proti štedrovečerní tabuli či bohatému Ježíšku, pokud přitom nezapomínáme na to podstatné, že se Bůh stal jedním z nás. Evangelista Lukáš vypráví, že když se naplnily Mariiny dny a přišla její hodina, porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně **nenišlo místo pod střechem**. Pastýřům pod širým nebem se zjevuje anděl, aby jim zvěstoval velikou radost pro všechny lid, že se jim narodil Spasitel, Kristus Pán. Znamením toho bude pro ně děťátko v plenkách položené do jeslí. Poselství doplňuje sbor andělů, který chválí Boha: „**Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení**“ (srov. Lk 2, 6-14).

Narození Ježíše Krista není pouhou historickou událostí, kterou si o Vánocích připomínáme. Je to především opětovná příležitost uvědomit si, že Bůh je mezi námi. Je ve mně, v druhých. Je a chce být součástí našich životů. Vždyť v nás má zalíbení (srov. Lk, 2, 14). Znamením jeho přítomnosti je pokoj v srdci, pokojné vztahy s druhými (alespoň z naší strany). Není snadné tohoto pokoje dosáhnout, nalézt jej. Má to své předpoklady. Pokoj daruje Bůh jako darující se Láska. Chce jen nalézt místo pod „**mojí střechem**“, aby se zde mohl narodit. Přesto, že toho chce po mně tak málo, anebo vlastně hodně – mé srdce – nedokážu mu to (ho) dát. Smutné je to zvláště o Vánocích.

Jak můžeme ve skutečnosti Vánoce z pohledu výše řečeného prožívat, si můžeme přiblížit pomocí jednoduchého obrazu.

Představme si, že se nám ohlásí významná návštěva. Dorazí do našeho domu. Přivítáme ji, ale naše srdce i mysl jsou jinde. Jsou plné starostí. Jsme roztěkaní a nervózní z toho, že věci nejsou tak, jak bychom si představovali. Ještě to a ono bychom chtěli zařídit a udělat. Je třeba nakoupit, uklidit, uvařit, upéct, poslat vánoční přání, stihnout adventní či vánoční koncert apod. Nevěnujeme pozornost našemu hostovi, ale jsme zcela zaměřeni na sebe. Kroužíme kolem sebe. Přesně to se stalo Martě, o které vypráví evangelista Lukáš na jiném místě v evangeliu. Když ji a její sestru Marii Ježíš navštívil, adresuje mu Marta výtku: „**Pane, nezáleží Ti na tom, že mne sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!**“ Ježíš jí odpoví: „**Marto, Marto, děláš si starosti a trápiš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde**“ (Lk 10, 40-42).

Vánoce jsou především o tom, vybrat si to, o co nepřijdeme, co během roku tak často postrádáme: být vnímavý pro Boha a jeho přítomnost, pro pokoj a lásku, kterými nás zahrnuje ve všech okolnostech a situacích našeho života. Předpokladem k tomu je, že se nebudeme bát pozvat Ježíše do chléva našeho života. Umožnit mu, aby náš chlév prozářil světlem své milosrdné lásky (např. ve svátosti smíření). Takovéto proměny našeho „obydlí“ nebudeme nikdy schopni sami. Naše vlastní síly na to nebudou stačit. Můžeme jen Ježíše pozvat a být plně s ním. Dovolit mu, aby si u nás vytvořil trvalý příbytek.

Podlehnutí o Vánocích vábení bůžka konzumu znamená vlastní chlév ještě víc zaneřádit, učinit ho o to víc nevlídným a smradlavým. Otevřít se pro Boha, nepropást jeho blízkost znamená dát věcem smysl a náležitý řád, žít božím pokojem a láskou.

doc. Jindřich Šraj, Dr. theol.,
Katedra sociální a charitativní práce TF JU

Foto: Martina Řeharová / Člověk a víra

Vánoční stromeček

Tento nejcharakterističtější symbol Vánoc je přítomen skoro všude. Jen stěží si umíme představit svoje obydlí, kostel, významný veřejný prostor, nebo dnes i komerční prostory bez ozdobených stromečků. Naše oči se rozzáří při pohledu na rozsvícený stromeček i navzdory věku, kteří mnozí z nás mají. Dějiny tohoto symbolu Vánoc jsou o mnoho delší, než tradice adventního věnce.

Zelené větve jsou od dávných časů symbolem naděje, která je touhou člověka po návratu do stavu rajskeho štěstí, jehož základem je Ježíš Kristus, náš Spasitel. Ve středověku proto bylo jablko, umístěné na stromečku, znakem života v ráji. Stromeček symbolizoval dřevo kříže, na němž byly sňaty hříchy světa. Do 8. století byl vánoční strom symbolem Krista. Váže se to na událost, kdy svatý Bonifác (+ 5. 6. 754), apoštol z Německa, dal Frankům příkaz pokácet dub, uctíváný od nich v pohanském kultu. Když dub padal, pod jeho tíhou neklesla mladá borovice, která mu stála v cestě. Bonifác to uznal za znamení z nebe a mladý jehličnatý stromeček prohlásil symbolem Krista. I druhý příběh nás zavádí do oblastí obývaných Franky, kde v rámci irských misí na dvoře burgundského krále Gontrana působil jako opat svatý Kolumbán z Bobbia (+ 21. 11. 615). Legenda praví, že v roce 573, kdy tam trávil vánoční čas a pozoroval, jak i přes nedávné pokřtění krále a mnoha obyvatel se na jednom kopci, kde rostly jedle, stále uctívá zimní slunovrat pohanským kultem. Kolumbán chtěl místním ještě více přiblížit poselství o narození Ježíše, jenž je světlem světa. Proto rozvěsil hořící pochodně na strom ve tvaru kříže. Když to lidé viděli, přišli k mnichům na kopci a Kolumbán pronesl vánoční kázání o narození Ježíše v Betlémě. Z těchto dvou legend je vidět, že kult stromů a posvátné háje měly pevné místo v mytologii lidstva. V tomto kultu neustále hrály důležitou roli dva světy, jenž se prolínají, svět živých a svět mrtvých. Člověk obklopený větvemi nebo stromy touží po tom, aby rozkvétající stromy symbolizující život přírody a její plodnosti se staly i jeho údělem a odpudily zlou moc. Dělo se to obzvláště během tzv. silných nocí od 25. prosince do 6. ledna, kdy se všeobecně věřilo ve škodlivost zlých duchů. Proto se v domech věšely zelené ratolesti a zapalovala světla. Církev dovolila zachovávat tyto zvyklosti, ale dala jim nový význam, kde Kristus je pravdivý strom života a Světlo světa. Přes přijetí této symboliky (i když ne všude, neboť až 16. století přineslo úplné smíření katolické církve s tímto symbolem Vánoc), se vánoční stromečky vykytovaly spíše v domácím prostředí, než v bohoslužebném. Zelené větve stromu vyjadřují touhu po životě věčném, jenž je zvěstován Kristem, a připomínají rajske strom Adama a Evy, jejichž jména si připomínáme na Štědrý den. V 16. století jsou už hojně zaznamenány zvyky, především v německém prostředí, zdobit stromečky sladkostmi a různými dekoracemi, jako jsou datle, jablíčka a papíro-

Vánoční stromeček v kostele sv. Bartoloměje ve Frymburku (24. 12. 2019).

vé ozdoby. Mezi nimi má pevné místo papírová růže bez trní, jenž symbolizuje Pannu Marii, matku Boží, kdežto jablíčka neposlušnou Evu. Stromečky si v průběhu 17. století našly cestu i do šlechtických sídel, i když zpočátku převážně v německém a protestanském prostředí. V první polovině 19. století se stromečky začaly objevovat na katolických královských dvorech: ve Vídni 1816, Mnichově 1830. Do Francie doputoval tento zvyk roku 1840 s princeznou Helenou Mecklenburskou, provdanou za vévodu Orleánského.

A co u nás? Asi první doložený vánoční stromeček postavil pro obveselení svých přátel ředitel Stavovského divadla Jan Karel Liebich (1733–1822) v roce 1812. Na jeho libeňském zámku na „Ztracené vartě“ se scházela pražská společenská smetánka i mnozí, jenž přicházeli prosit o pomoc a nebývali pro štědré srdce domácího pána odmítáni. Nejen to však překvapilo: Liebich, jenž byl známý pro svou štědlost k lidem v nouzi, dostal pod stromeček jako dárek dluhopisy vykoupené jeho přáteli od lichvářů. Je vidět, že už tehdy se tento symbol Vánoc stával místem pro konání dobrých skutků a obdarování druhých. Vše vychází z toho největšího daru, kterým je pro nás všechny Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, který nás všechny povolává uprostřed temnot ke svému podivuhodnému světlu. To nám připomíná nejedna z koled, které zpíváme u vánočního stromečku.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

SMUTNÉ MORAVSKÉ VÁNOCE

Z několika moravských vánočních legend, ale i zajímavých příběhů, jsem vybral jeden méně známý, ale důležitý, abych poukázal na jeho ojedinělý duchovní rozměr. Tato skutečná, ovšem smutná událost je zasazena do vánočního času jedné malé, nenápadné moravské vesničky Budkov, nacházející se v okrese Třebíč, který leží na území brněnské diecéze.

Ačkoliv letos od této události uběhne 94 let, ze svědectví mnohých, ale i ze živého náboženského kultu, podporovaného církevní hierarchií je vidět, že ojedinělé příběhy osobností tehdejší doby nezanikají. Naopak, v našich srdcích rostou dál, přičemž k nim s pokornou úctou vzhlížíme a jsme zároveň vděční, že je prostřednictvím dědictví našich prarodičů můžeme poznávat i my současníci.

Hlavní postavou vzpomínky tohoto vyprávění je důstojný pán P. František Maňoušek, konsistorní rada a farář v Budkově. Narodil se 19. září 1863 v Doubravici nad Svitavou v rolnické rodině. V kontextu toho, jak se vyvíjel, a především jak byla ukončena jeho pozemská pout života, je potřebné uvést, že ve chvílích jeho narození jeho rodný dům hořel v plamenech. Po vzorných studijních výsledcích byl v Brně vysvěcen na kněze 26. července 1886 a to ve svých necelých dvaceti třech letech. Z dochovaných, pravověrných svědectví se jednalo o velmi horlivého kněze, k jiným neobyčejně laskavého, štedrého k chudým, ale na sebe velmi přísného. V roce 1921 měl povolenou pensi v zaslouženém odpočinku, ale na přání farníků zůstal v duchovní správě. Centrálním okamžikem jeho života, ale i tohoto příběhu je jeho tragická smrt, jež ho potkala za kruté zimy 22. prosince 1927, kdy vyhověl přání svých spolubratrů kněží, aby jim posloužil ve svátosti smíření. Do Jemnice, kam směřovali jeho kroky, šel téměř úplně hladový a na přemlouvání, aby si po svátostné službě na faře odpočinul, pojedl, skromně odvětil: „*Máte-li mě rádi, nechte mě jít tak, nejlépe se mi to běží hladovému, mám kousek chleba v kapse*“ – řekl, rozloučil se a vydal se nedalekou cestu domů. Pozdě večer téhož dne přijel k jemnické faře povoz z Budkova, není-li tu ještě budkovský p. rada (náš velebný pán – jak mu nejraději farníci říkali). Po celonočním hledání ho našli až ráno nedaleko myslivny „Obory“ na cestě k Lomům – zmrzlého. Můžeme říct v souvislostech napsaných řádků, že dobrovolným postem padl zcela vysílen, přičemž za krátký okamžik byl mrtev. Našli ho klidně ležícího, s tlumokem, který nosil a v němž nesl nějaké maličkosti pro blížící se svátky vánoční. Celé vánoční svátky pro budkovskou farnost, ale i okolí byly velmi smutné, vždyť jejich milovaný duchovní otec ležel

Farářova kaplička u Budkova.

na faře mrtvý. Pohřeb se konal na den Miláčka Páně sv. Jana Evangelisty 27. prosince 1927 za velké účasti lidu a kněží. V průběhu kázání P. Josef Pánek, pan farář z Babic, poukázal farníkům, jak dobrého a nezapomenutelného duchovního otce ztratili. Po celou dobu svého třiceti tří letého působení v této farnosti se z celé své duše staral o pohodlí svých farníků, když jim zakoupil ze svého koberce do kostela, aby jim nebyla zima, a sám zmrzl. Jiné v nemoci těšil a sám v polích bez pomoci, bez útěchy a za velkého mrazu umíral. Po zádušní, mnohými proplakané mši svaté, konající se právě ve vánoční radostný čas, uložili tělo zemřelého do hrobu za presbytářem na epištolní straně.

Tím celý příběh obětavého faráře neskončil, ale naopak začal. Za čtyři roky po jeho smrti dala budkovská starohraběnka Salmová postavit kapličku u cesty poblíž místa, kde tragicky zemřel onen vzácný kněz, jež byla 14. června 1931 slavnostně posvěcena. Během celých dlouhých let se okolní terén stále upravoval a okolí kapličky se neustále zvyšovalo. V roce 2002 byla na popud budkovského faráře Josefa Brychty zavedena bohuľibá tradice „Adventního putování“ o 4. neděli adventní, směřující k „Farářově kapličce“, jak se jí od jejího zbudování začalo říkat. A nejen v tento ojedinělý čas, ale

i v jinou roční dobu se naučili farníci, ale i poutníci z blízkého i širokého okolí navštěvovat toto posvátné místo, které požehnal při 90. výročí těchto událostí, 23. prosince 2017, českobudějovický světící biskup Msgre. Pavel Posád. Možná se zvědavý čtenář bude ptát, proč zrovna tento duchovní pastýř a zároveň budkovský rodák přichází na toto, pro někoho málo významné místo? Odpověď nám dává on sám, když se ve svém poselství ze 4. prosince 2007 veřejně, ale přitom důvěrně vyznává:

„Chtěl bych se Vámi při této příležitosti podělit o několik myšlenek. Pan farář Maňoušek byl, jak víme ze svědectví těch, kteří ho znali, opravdu Dobrým pastýřem podle vzoru samotného Krista Pána. Jeho současníci – to jsem slyšel vyprávět ve svém mládí – na něho vzpomínali jako na kněze horlivého, pokorného, obětavého, žijícího jednoduše podle evangelních rad. A jak žil, tak také i zemřel, v pověsti svatosti, jak o tom svědčí zprávy, které se dochovaly ať už z ústního podání, nebo mnohé také písemně. Abychom dostali co nejvěrnější obraz o tom, jak jeho život a působení měli vliv na budkovskou farnost, nejen za jeho života, ale možná ještě více po smrti, pokusím se Vám nabídnout pár dat. Když pan farář František Maňoušek zemřel 22. prosince 1927, bylo mé mamince pět let a tatínkovi dvanáct. Když měli v roce 1947 svatbu v budkovském kostele, bylo to v roce 20. výročí smrti pana faráře, což znamená, že si to v té době lidé ještě museli živě pamatovat. O třicet let později jsem měl v roce 1977 v Budkově první mši svatou. Tedy v roce 50. výročí od smrti pana faráře Maňouška. Víím, že se tehdy jeho smrt nijak zvláště nepřipomínala. Jak ale plynuly roky mé kněžské služby, začal jsem stále více chápat důležitost tohoto kněze v mém životě a také jeho stálý vliv na život budkovské farnosti. Vícekrát jsem při různých příležitostech tohoto vzácného kněze připomínal, lidé často a rádi navštěvují jeho hrob, tam se modlí a tam předkládají své naléhavé prosby za své rodiny, obec a celou farnost. Já sám dnes z odstupu těch třiceti let, když jsem často dotazován, jaká byla moje cesta ke kněžství, připomínám vedle všech těch vynikajících vlivů, které na mne působily, vliv pana faráře Františka Maňouška. Jsem přesvědčen, že on mi u Boha vyprosil dar kněžství a myslím, že bychom mu měli svěřovat mnohé své starosti a těžkosti, na které sami nikdy nemůžeme stačit.“

Vraťme se, ale v našich myšlenkách ještě k tématu Vánoce, které úzce souvisí s knězem, jenž je jistě zařazen mezi statečné lidi, kterým s úctou říkáme *Testes fidei* (Svědkové víry). Je velmi pravděpodobné, že P. František Maňoušek při setkání s ostatními spolubratry také sám přijal svátost smíření, aby takto co nejlépe připraven mohl v kruhu svých milovaných farníků slavit vánoční svátky roku 1927. Nestalo se tak, ovšem očekávající božské Dítě, které nosil celoživotně hluboko ve své duši, jak věříme, spatřil již tvář v tvář v nebeské slávě Božího království. V horku záře narozený, v mrazu zimy uhynutý, ale především v náručí Toho, ve kterého celý život doufal, Jím věčně milován, tj. spasen. Pro tehdy pozůstalé Moravany smutné, ovšem pro něho zcela radostné – Bohem naplněné Vánoce!

Proto se s důvěrou obracíme s prosbou o jeho přimluvu zvláště my, kněží v duchovních správách, abychom dle jeho příkladu

TRAGICKÁ SMRT FARÁŘE MAŇOUŠKA

(K. Pfeifer)

*Zemřel člověk – druhý Kristus – pravý vzorný kněz,
oněměla ústa mučedníka, ztichl duše jeho ples.
Pravdu hlásal, pravdě sloužil, na modlitbách bděl,
znal jen pusty, odříkání, v čemž i dotrpěl.
Předvánoční týden ku městu se bral,
aby bratry svoje tam vyzpovídal.
Odmítl on povoz – chtěl jít sám a sám,
vždyť jen pěšky chodil Kristus Pán.
K večeru se ubíral ku domovu zpět –
netušil, že ustane mu smrt zde naposled.
V půl šesté ho viděli u lesa kdes blíže,
jak s hlavou obnaženou modlí se u „Kříže“.
Snad si tu smrt žádal ubohý ten lidumil,
který znal jen dobro, bídě ulevil.
Vysílen tělesně, zlomen z pravé cesty zbloudil –
tápal ve tmách, když se večer s nocí snoubil.
Noc se snesla nad ubohým – dál se cestou bral,
klesl zlomen, a v té noci, tiché noci prosincové – dokonat.
Štědrý den za dveřmi, každý se radovává,
a tam v poli – opuštěný trpítel dokonává.
Kolem tma. Jen nebe nad ním, Kristus hledí z výše.
Ke mně pojď, ty duše dobrá, do nebeské říše.
Oči jeho vzhledly k nebi. „Zde mě, Bože, máš,
jenom Tebe miloval jsem. Poslední přijmi Otčenáš“.
Usnul. Duše tělo opustila, zemřel v širém poli.
Vít zapěl píseň divou, že víc srdce nezabolí.
Tak ho našli – úsměv v líci kol retu mu hrál,
co zkusil, nikdo neví, jenom Pán Bůh sám.
Zaplakala celá obec, každý, kdo ho znal,
pláčou lidé na setkání, bezměrný je žal.
Nežádal nic od chudáka za obřad, jenž vykonal,
a kde mohl, tam pomohl lidu, který ho tak miloval.
V zimě, v létě, slabě oděn, bylo ho vždy zřít,
žil životem pravého Krista, tento mučedník.
V chudobě se zrodil, v chudobě zemřel zas,
by před svého Boha předstoupil včas.
Plakaly zvony v den jeho pohřbu, pláče všechen lid,
že ztratil pastýře svého, Buď duši jeho klid.
V kostele rakev vystavena, slavné je kázání,
klenbou kostela je slyšet jen tiché štkání.
Zaplakal celý kraj, že zemřel vzácný kněz,
a srdce jeho zlaté nevzbudí nikdo dnes.*

horlivými a obětavými životy, svědčili v mnohdy sekularizovaném světě o jediném příchodím Mesiáši světa. Kéž my všichni při vzpomínce na tohoto vzácného duchovního pastýře si dokážeme co nejvíce vážit a milovat jakéhokoliv kněze a vidět v něm, i přes jeho někdy nemalé chyby, především druhého Krista. A pamatujme v tomto posvátném vánočním čase na všechny ostatní zemřelé pastýře, zvláště ty, za kterým mnoho vděčíme... Nezapomínejme, podobně, jak nezapomínají naši přátelé v moravském Budkově.

Doc. ThDr. Patrik Maturkanič, PhD., CFSsS

Vánoce Marie Sedloňové

Vánoce jsou svátky klidu, radosti, pohody a narození Ježíše Krista.

Štědrý den

Štědrý den pro mě začíná v 8 ráno po snídani. S pomocí manžela Tomáše ozdobím vánoční stromek. Potom přejedu do kuchyně, kde udělám chlebičky, na tácy pokladu vánoční cukroví, vánočku a pečenou štolu a připravím vánoční tabuli. Odpoledne přijede švagr Zbyněk a spolu s manželem zasedneme ke kávě. Povídáme si o Vánocích, a přitom posloucháme bohoslužby v televizi. Se švagrem si také předáme dárky. Po jeho odjezdu rozsvítím světla na stromečku a s manželem sníme štědrovečerní večeři – kapra se salátem. Pak si s manželem vyměníme dárky a on mi také rozkrojí jablíčko.

Než přijde kněz Martin, dívám se na pohádku v televizi. Pak u mě otec Martin slouží bohoslužbu, na kterou se přijdou podívat sousedé a kamarádky, které bydlí v okolí. Po skončení bohoslužby všichni sedíme a povídáme si o vánočních tradicích. Pak posedím u rozsvíceného stromku a dívám se na fotky zesnulých, vzpomínám na ně a zapálím za ně svíčku. V závěru Štědrého dne si pohraji s kocourkem Karlíčkem.

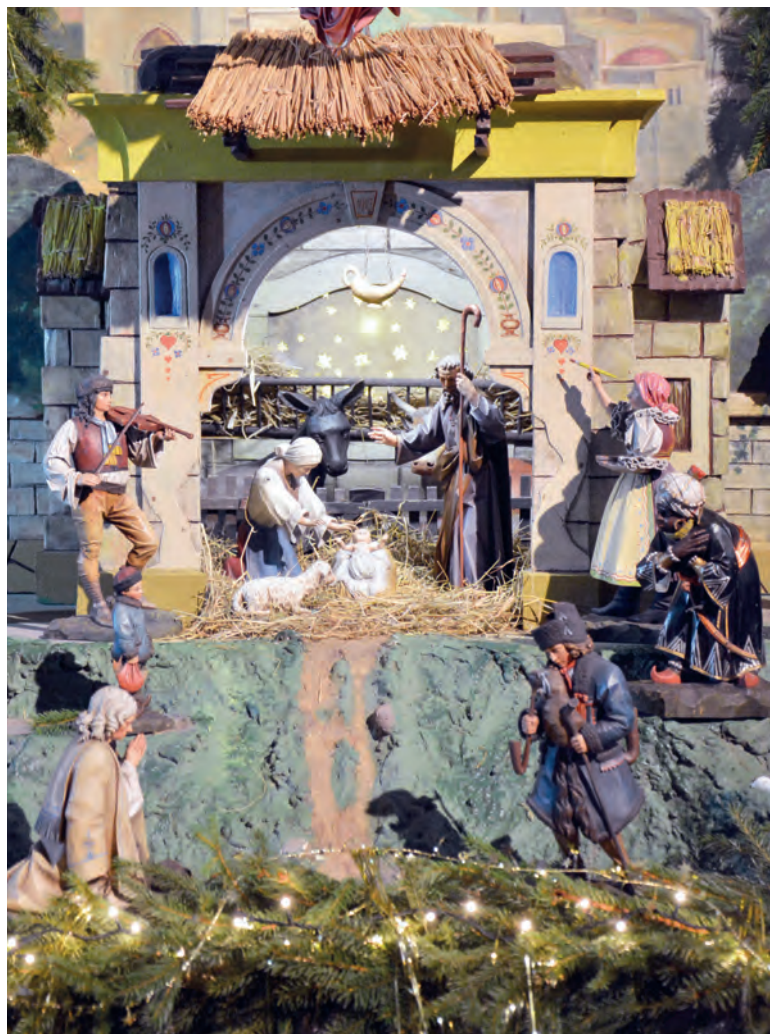
Slavnost Narození Páně

Hod Boží začíná rozbalováním dárků, které jsem dostala a poděkováním těm, kteří mě obdarovali. Poté se jedu podívat na Žižkovo náměstí na rozsvícený vánoční strom a na mši do kostela. Cestou obvykle potkávám hodně známých. Cestou domů zajdeme s mužem do cukrárny na kávu a dort. Když přijdeme domů, dáme si dobrý oběd a pak si přečtu pár stránek ze Setkání.

Odpoledne přijde na návštěvu teta se strýcem a sestřenicí s přítelem. Předají mi dárky a já s nimi posedím u horké čokolády: povídáme si o Vánocích a o věcech veselých, vážných i smutných a já přitom se slzami v očích vzpomínám na rodiče, na bratra, babičku, dědu, prababičku, ale i na zesnulé kolegy a kamarádky. Po odchodu příbuzných se telefonicky spojím se sestrou. Potom projedu na vozíčku celý byt a podívám se i k manželovi do ordinace, do které jinak běžně nechodím. Podívám se i před náš dům, abych viděla, jak vypadá moje vánoční výzdoba a přitom zhodnotím, jak se mi líbí výzdoba sousedů. Když už jsem venku, položím kočičce Růžence na hrobeček kytku a zavzpomínám na ni. Pak si dám horký čaj s cukrovím. Večer si s manželem zahrajeme dámu a karty („Prší“) a pohládím si Karlíčka.

Svátek Svaté Rodiny

Připravím obložené talíře a chleby a na tácy pokladu cukroví. Pak jedu na „neutrální“ procházku, což je procházka městem, při které potkám jen málo lidí. Cestou zpět zajedu navštívit kamarádku Blaženku a předám jí dárky (a ona mě). Posedíme s Blážou a manželem u kávy a cukroví. Když se vrátím, poslechnu si mši v televizi. Odpoledne mě přijdou navštívit bývalé kolegyně Eva s Kristýnou a kameramani z televizního vysílání Tábor, se kterými jsem spolupracovala hodně let. Při horké čokoládě vzpomínáme na staré časy, kdy jsem s nimi moderovala pořady týkající se událostí z Tábora a děláme si z toho legraci

Tento krásný betlém bývá vystavený v chrámu Proměnění Páně v Táboře; Foto: Ludmila Mikulová

(i když to někdy žádná legrace nebyla). Pak s nimi a manželem u rozsvíceného stromečku zazpíváme vánoční koledy a píseň o narození Krista. Když návštěva odejde, rozbalím si dárky od nich. K večeru dorazí otec Martin, se kterým si povídáme (třeba kde jsou mše, které otec Martin slouží). Mým přáním také je, aby mi otec Martin zahrál na kytaru.

Pak sedím v klidu v křesle a dívám se na nějaký film nebo pohádku (přitom chovám svého angoráčka). A samozřejmě také telefonuji se svými kamarádkami a kamarády – vyměníme si třeba názory na to, jaké byly vánoční svátky a co nám přinesl Ježíšek. Na závěr svátečního dne ještě zalistuji v časopise Setkání.

Silvestr

Poslední den roku nejprve na tácy nasypu slané pečivo a připravím chlebičky, jednohubky a nepečené sladké kuličky. Po této práci odpočívám v křesle a poslouchám vánoční hudbu z kazety. Odpoledne dorazí kamarádky Milenka, Erika, Jana, kolegyně Petra a další kamarád s kytarou a ženou Ilonou a také Jirka s Radkem a hudebními nástroji. Předají mi dárky a u kávy

si vyprávíme si vtipy a děláme si legraci jeden z druhého. Pak se všichni přesuneme k vánočnímu stromku a zazpíváme koledy. Pak začíná moje silvestrovská show – tanec. Mnozí čtenáři si asi řeknou, jak mohu tančit, když jsem na vozíčku? Ale je to tak: za rytmu country kapely tančím tak, že se mnou otáčejí na vozíčku kolem dokola. Potom mě manžel vezme do náruče, tančí a předává mě kamarádům, kteří mě drží v náručí do té doby, než řeknu dost. Pak mě položí na postel, kde se mi z toho tančování točí hlava. Ale jsem ráda, že si alespoň jednou v roce zatancím tak, jak to jde. Silvestrovský večer strávím ve společnosti manžela Tomáše a kocourka Karlíčka u televize. Při půlnocním odbíjení půlnoci si s Tomášem připijeme na zdraví. Pak se dívám z okna na létající petardy a svítící ohňostroj a já sama pak na dvorek hodím několik rozsvícených prskajících prskavek.

Slavnost Matky Boží, Panny Marie

První den v roce začínám telefonickými pozdravy příbuzných, kamarádek a kamarádů. Také volám mé kamarádce Tereze do Znojma: probereme, jak jsme slavily Vánoce, co které z nás přinesl Ježíšek a popřejeme si k Novému roku. Potom se připravuji na odjezd, protože jsem i s manželem pozvána na novoroční oběd k paní Květě do Jedlan, kde jsem prožila dětství a mládí. V Jedlanech nejprve pověsím andělíčka na svítící stromek na skalce u domu paní Květy. Ten stromek jsem ve 12 letech s pomocí babičky vysadila sama. Pak předám paní Květě dárky (a ona mě) a usedáme k novoročnímu obědu. Odpoledne projedu celý dům a zavzpomínám se slzami v očích na mé dětství a mládí a na to, co vše jsem v Jedlanech prožila. Za zesnulé zapálím svíčku. Po kávě odjíždíme domů, kde musím několik hodin odpočívat v křesle. Potom přijde paní, která mi čte z bible a k večeru dorazí otec Martin dát mě i Tomášovi Boží požehnání. Úplně nakonec si hrají s kocourkem Karlíčkem. Tím pro mě končí svátky a začínají všední dny dalšího roku. Na závěr této vánoční reportáže děkuji kolegovi Petrovi za spolupráci a přeji jemu, celé redakční radě i Vám všem, vážení čtenáři, přeji šťastné a veselé Vánoce, s přáním stálého zdraví, štěstí, spokojenosti a Božího požehnání.

Marie Sedloňová

Marie Sedloňová (* 1965)

Od 3 let žila ve vesnici Jedlany s babičkou, prababičkou, praprababičkou, dědou a strýcem Františkem, kteří ji vychovávali, neboť vlastní rodiče nepoznala. V Jedlanech prožila celé dětství a mládí. Již ve 12 letech začala skládat básničky a psát povídky ze současného života, které publikovala ve školním časopise. V roce 1981 zahájila novinářskou kariéru jako reportérka v tábořském týdeníku Palcát. Dále pracovala pro měsíčník Gejzír a týdeník Tábořsko (se kterým občas spolupracuje dodnes). V roce 1990 začala pracovat jako moderátorka České televize při zpravodajství z Tábora. Od letošního ledna spolupracuje s časopisem Setkání. Od roku 1988 žije v Táboře v rodinném domku s manželem a kocourkem Kájou. Od 37 let je kvůli závažné nemoci upoutána na invalidní vozík.

Tříkrálová sbírka hledá koledníky

Ukaž, že jsi
KING!

Staň se třetím králem!

PŘIDEJ SE MEZI NÁS!

Hledáme malé koledníky a doprovod skupinek (starší 15 let)

- ➔ 1.-16. ledna 2022
- ➔ České Budějovice a okolí
- ➔ Kontaktuj Markétu Královou
na tel. 731 604 193 nebo mailem
marketa.kralova@cbudejovice.charita.cz

Se dvěma dalšími králi a vedoucím skupinky starším 15 let obejdí se zapečetěnou kasičkou svou ulici nebo čtvrt. Osloví sousedy s prosbou o peněžitý příspěvek do kasičky na auto pečovatelské služby Charity České Budějovice, která se stará o seniory a handicapované.

I díky Tobě jim budeme blíží.

Tříkrálová sbírka v Českých Budějovicích a okolí

Již 22. ročník Tříkrálové sbírky pod Charitou Česká republika proběhne mezi 1.-16. lednem 2022. V Českých Budějovicích a okolí bude výtěžek věnován na nákup auta pečovatelské služby Charity České Budějovice, která pomáhá seniorům a handicapovým, a na opatření školních pomůcek a materiálů pro preventivní programy Nízkoprahového klubu V. I. P. Charity České Budějovice, jehož pracovníci se starají o děti ve vyloučených lokalitách města. Sbírkou lze podpořit čtyřmi způsoby. Příspěvek můžete darovat koledníkům, které potkáte či zazvoní u Vašich dveří. Dále bude možné vhodit příspěvek do statické kasičky, jež bude umístěna např. na recepci Českého rozhlasu České Budějovice U Tří Lvů anebo v Turistickém informačním centru na radnici na náměstí Přemysla Otakara II. Další možností je přispět na účet Charity České Budějovice s číslem 66008822/0800, variabilní symbol 777922001. Nakonec můžete bezhotovostně přispět i přes Online kasičku na www.trikralovasbirka.cz/.

Pokud byste se chtěli do sbírky aktivně zapojit, budeme rádi **za malé koledníky i dospělý doprovod skupinek**. Koleďování Vám nezabere víc než tři hodiny Vašeho času! Pokud byste mohli statickou kasičku umístit na Vašem pracovišti, budeme též velmi vděční. Pro jakékoli informace kontaktujte koordinátorku Tříkrálové sbírky Charity České Budějovice Markétu Královou, tel. 731 604 193 anebo na mailu marketa.kralova@cbudejovice.charita.cz. Více informací také naleznete na mchcb.cz/trikralova-sbirka/.

Markéta Králová

Adventní věnec

Věnec upletený z jehličí, především z jedlových větví, ozdobený čtyřmi svícemi a fialovými nebo červenými stuhami, je dnes už běžnou výzdobou nejen našich kostelů. Pořizovat si věnec na začátku Adventu bývá dnes běžným zvykem skoro ve všech rodinách, neboť jej považujeme za příhodnou dekoraci předvánoční doby. Je to pouze další ozdoba prostoru, nebo má i hlubší, duchovní význam?

Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Adventní věnce připravené k požehnání v kostele sv. Markěty ve Strakonici (1. 12. 2019).

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Velký adventní věnec v presbytáři katedrály sv. Mikuláše – třetí svíce je růžová, ostatní fialové.

Když se podíváme na dějiny tohoto hezkého předmětu, překvapí nás, že se nejedná o dlouhou tradici. Vždyť letos uplyne jen 188 let od jeho prvního rozsvícení. Etnografům někdy nestačí pouze takto „krátká“ historie tohoto symbolu Adventu, proto někteří poukazují na jeho souvislost s bavorským zvykem budování pyramid ze svíců tzv. *Paradeisl* (*Paradeiser*, *Paradeiserl*). Jiní sahají po duchovním významu stromu, jako symbolu lidského života, nebo větvíček, které v zimě rozkvetly, neboť byly v domech v teple, a byly tedy stále zelené. Důvody vzniku adventního věnce nás však vždy nakonec přivedou k tomu základnímu – do hloubi srdce, spíše než k vědecky pojaté logice.

Historie adventního věnce nás přivádí na předměstí města Hamburku, do domu péče o opuštěné děti „Rauhen Haus“, který vedl německý evangelický pastor a teolog Johann Heinrich Wichern (+ 7. 4. 1881). Ten usiloval mezi věřícími o obnovu křesťanského způsobu života, tzv. vnitřní misie. Jeho dílem byly „vesnice dětí“, kde se se svými spolupracovníky věnoval opuštěným dětem a mládeži. Vyučoval je profesně, ale velký důraz kladl také na duchovní rovinu. Wichern chtěl připravit mládež na slavení narození Páně a proto připravil na dobu Adventu speciální katechezi.

V roce 1833, v sobotu před první nedělí adventní o 16. hodině, když se v sále shromáždila mládež na modlitbu, zapálil první svíci na velkém svícnu, který zhotovil jeho známý. Mládež pak ozdobila stěny sálu větvíčkami z jedle. Vedle svícnu také položili jedlové větve do tvaru kříže. Každý den se pak všichni scházeli u tohoto svícnu na modlitbu, jenž pozůstávala ze čtení Božího slova, jeho výkladu, zpěvu adventních písní, reflexe a modliteb. Přitom se vždy zapalovala další svíce, v neděli větších rozměrů. Zde je nutné připomenout, že v rámci obnovy národního ducha v Německu v 19. století, se především u mládeže objevil sentiment – návrat k přírodnímu kultu vycházejícího z germánské mytologie, což bylo zapalování ohňů

v různých dobách během roku. Zároveň se hodně uplatňovalo zdobení květy, věnci či svícemi a nosily se pochodně. Tyto tradice určitě nebyly přímým předchůdcem adventního věnce, ale příznivě přispěly k jeho vzniku. Zvyk zavěšovat věnec před svátky narození Pána se rychle rozšířil v protestantských oblastech.

Příklad hanzovního města, totiž slavit dobu adventu pod věncem s rozžatými svícemi, rychle převzal dům sirotků Tegel v Berlíně. To začalo ovlivňovat i pojetí doby před Vánocemi jako období štěrnosti, spojené s pomocí bližním. U mnoha adventních věnců se konaly dobročinné sbírky. Věnec postupně dostal formu kruhu a počet jeho svíců se upravil na definitivní čtyři. Ve 30-tých a 40-tých letech 20. století se adventní věnec stává populárním i v katolické církvi v Německu a Rakousku. Patrně prvním oficiálním byl věnec zavěšený o Adventu v kostele svatého Sylvestra v Mnichově v roce 1930 nebo 1931. Od roku 1937 se v Mnichově konalo požehnání věnců, přinesených rodinami, kde v soukromí vznikla tradice slavit u něj domácí duchovní prožívání Adventu. Byl to i důsledek první světové války, kdy přes vojenské lazarety a nemocnice došlo k rozšíření zvyku zapalovat na adventním věnci svíce.

Adventní věnec má i navzdory své „krátké“ existenci zajímavou symboliku. Při pohledu na něj vnímáme neustálý Advent, který nás s pominutelným světem vede k eschatologii, k věčnosti z našeho času. Čtyři svíce představují čtyři věže, které symbolizují Svaté město. Zde je také na místě obrátit svůj pohled na 21. kapitolu Zjevení apoštola Jana, kde jsou svíce rozmístěny ve tvaru čtverce.

Kruhový tvar věnce představuje kruhový tvar země, kosmos, který očekává svého Spasitele, zároveň je symbolem samotného Boha, který je bez začátku a konce, je věčný. Tím, že se věnec žehná na začátku liturgického roku, je to i „věnec roku dobrého Boha“. Světlo čtyř svíců poukazuje na pravdivé světlo,

na narození Ježíše. Jeho zelená barva je také symbolikou liturgického roku – zelená je barvou naděje. Zelené větvičky značí život a společenství. Věvec je znakem naděje, že vítězstvím je život, ne smrt a temnota. Věvec je i symbolem jednoty křesťanů, kteří setrvávají na modlitbách a s radostí očekávají Spasitele, je znakem Toho, který má přijít. Příchod Krista se zde nevnímá pouze jako Narození Páně, které slavíme každoročně, ale také jako druhý příchod na konci času. Zelené větve znamenají nekonečný život, jenž vychází ze vzájemného kontaktu Boha a lidí, což je realizace spásy, definitivního vítězství nad hříchem a smrtí. Červeno – fialové stuhy adventního věnce znamenají radost nad příchodem Krista, Krále věků. Fialová barva připomíná liturgickou barvu Adventu a duchovní morální přípravu, kdy ve svém nitru připravujeme prostor pro příchod Boha.

Významnou součástí věnce jsou svíce, neboť Bůh je tvůrcem světla, světlo je darem Boha, Kristus je pro svět světlem, zjevení Krista jako světlem světa, věřící jsou děti světla. Vycházejíc z evangelisty Jana shrneme: Světlo – život – Kristus – věřící – Bůh (Jan 1, 1–17). Umocňování světla skrze postupné zapalování svící na věnci pak jasně zaznívá ve slovech proroka Izaiáše: „*Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo.*“ (Iz 9,1)

Tradičně jsou na adventním věnci čtyři svíce (nebo především v západní Evropě také pět, kdy pátá je uprostřed věnce). Pokud je věvec zavěšen na konstrukci, která vychází ze stojanu, bývá zvykem pátou svící nahrazovat podobiznou Panny Marie. Význam svící vychází jak z Bible, tak z lidové tradice, která chce vyzvednout duchovní hodnoty v člověku. Barva svící může být fialová – barva pokání, postu, očekávání příchodu Krista, jenž na kříži trpěl za hříchy lidstva. Tato barva je na třech svících. Třetí v pořadí může být růžová, jenž znamená podle vstupní antifony z listu apoštola Pavla Filipánům (Flp 4,4.5) radost (*Gaudete*) nad blízkostí slavnosti Narození Páně. V protestantských zemích se používají červené svíce, neboť symbolizují Krista, jenž prolil svou krev za spásu světa. Tato barva svící se hojně vyskytovala na věncích v oblasti Krušných hor pod vlivem sousedního Saska. Na adventním věnci ale také můžeme vidět svíce modré, které upomínají na královskou hodnost Krista. Pátá svíce je tradičně bílá, zapaluje se na Štědrý den a její barva symbolizuje život Ježíše Krista, ale také ráj.

I když je tradice adventního věnce poměrně mladá, zapalování svící v době adventní má tradici v návaznosti na Roráty. K nim patří rorátní svíce a ke sloužení rorátních mší se váže i tradice zapalování sedmé svíce. V Německu nebo Polsku existovala o Adventu tradice zapalování sedmiramenného svícnu, v němž mnozí spatřovali obraz Jeruzalémského chrámového svícnu. Jeho smysl ve středověku symbolizoval zapálením jedné svíce za každý stav společnosti (král, biskup, šlechtic, zeman, rytíř, měšťan, rolník), že jsou všichni připravení na soud Boží a setkání s Kristem. Proto se také tyto svícny objevovaly především v katedrálách a významných chrámech. Takový svícen také pro některé symbolizoval sedm radostí Panny Marie.

Adventní čas je poměrně krátký, i když v minulosti trval někde i šest týdnů. Ve svém závěru nabírá slavnostní barvy Božího narození. Věvec tak pomyslně přechází k nejznámějšímu symbolu doby vánoční – vánočnímu stromu.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhici, O.Cr., Ph.D.

Personalalia

A. Ustanovení

P. Mgr. Vladimír Jan Evangelista Hladík, OFM.Cap. byl od **1. 11. 2021** ustanoven výpomocným duchovním ve farnostech **Sušice, Petrovice u Sušice a Budětice**, vše vikariát Sušice-Nepomuk. Pověření trvalým udílením svátosti smíření v čb. diecézi zůstává v platnosti. Č. j.: 2519/2021.

P. Mgr. Karl Zaiser, OMI je k **30. 11. 2021** odvolán z funkce excurrendo administrátora farnosti **Chýnov**, vikariát Tábor. Všechna ostatní dosavadní ustanovení, zůstávají v platnosti. Č. j.: 2520/2021.

P. Mgr. ThLic. Martin Sedloň, OMI je od **1. 12. 2021** ustanoven excurrendo administrátorem farnosti **Chýnov**, vikariát Tábor. Všechna ostatní dosavadní ustanovení, zůstávají v platnosti. Č. j.: 2521/2021

B. Životní jubilea:

P. Mgr. Mikuláš Selvek, OPraem. oslaví **6. 12. 2021** své čtyřicáté páté narozeniny.

R. D. Ing. Jiří Špiřík, Th.D. oslavil **13. 11. 2021** své padesáté páté narozeniny.

Oběma jubilantům upřímně blahopřejeme.

Z diáře Otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 5. 12.** 10:00 Praha, Strahov: mše svatá
- 6. 12.** 16:15 Č. Budějovice, katedrála: slavnostní nešpory
17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá (slavnost sv. Mikuláše)
- 22. 12.** 16:15 Č. Budějovice, katedrála: nešpory
17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá (výročí posvěcení katedrály)
- 24. 12.** 24:00 Č. Budějovice, katedrála: půlnoční mše svatá
- 25. 12.** 09:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
- 31. 12.** 15:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá na poděkování
- 1. 1.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

Pošli pozdrav nemocným a osamělým

Namaluj obrázek s vánočním pozdravem nebo výrob přání, které pak doručíme babičkám a dědečkům v domovech pro seniory a nemocným v hospicích.

Své výtvary pošlete emailem na katechetky@bcb.cz,

nebo doručte na adresu Široká 27, 370 01 České Budějovice. Nejpозději však do pátku 10. 12. 2021.

DĚKUJEME!

12

SŽ

SLOVO ŽIVOTA

Iz 35, 4

"On vás přichází spasit."

Sloveso je v přítomném čase: on přichází.

Je to jistota této chvíle.

Nemáme čekat na zítřek nebo na konec světa nebo na věčný život.

Bůh jedná okamžitě, láska nepřipouští odklad nebo zpoždění.

KONKRÉTNÍ LÁSKA

Bůh nepřichází jen tak.

Bůh zasahuje, protože vidí egoismus, lhostejnost k trpícím a k potřebným, nenávisť, rozdělení.

Srdce lidstva vidí nemocné.

Bůh má soucit s lidstvem, se svým tvorem, nechce, aby byl ztracen.

STÁLE OTEVŘENÁ NÁRUČ

Bůh jako by podával pomocnou ruku topícím se trosečnickovi. Bohužel dnes se nám tento obraz denně promítá před očima v podobě uprchlíků, kteří se pokoušejí přeplavit přes moře, a vidíme, s jakou nadějí se chytají každé pomocné ruky, každé záchranné vesty.

JÍT K TOMU, KDO TRPÍ

I my můžeme v každém okamžiku uchopit ruku, kterou k nám natahuje Bůh, a s důvěrou ho následovat.

On nejen uzdravuje naše srdce od sebestřednosti, která nás uzavírá před druhými, **ale uschopňuje nás k tomu, abychom pomáhali těm, kteří jsou v nouzi,** kteří jsou smutní nebo prožívají velké zkoušky.

NAŠE ZKUŠENOSTIJsou
život

Z Madagaskaru

ZAČÍNAT SPOLU JE JEDNODUŠŠÍ

Někteří spolužáci začali nosit do školy alkohol a drogy. **Jedna moje kamarádka, které jsem často pomáhala se školou, se nechala strhnout, začala spolu s dalšími spolužáky ze třídy brát drogy a vytvářet nesvár a napětí mezi všemi.**

S dalšími kamarády jsem si uvědomila, že F. se dostává do velkého nebezpečí a mohla by hluboce spadnout a sejít na cestu, ze které není návratu. Říkali jsme si, že je dobré, promluvit si s ní. Kamarádi si mysleli, že já budu ta správná osoba, protože jsem její kamarádka a pomohla jsem jí se školou.

Prosila jsem Ježíše, aby mi pomohl najít ta správná slova a aby mohla zakusit lásku. Nejdříve mi řekla, že se snažila s tím skončit, ale krátce na to změnila rozhodnutí a řekla mi, že jí nezáleží na tom, jestli jí už se školou nebudu pomáhat a dlouhou dobu se mnou ani s mými kamarády víc nemluvila. Blížil se náš třídní výlet, který jsme už dlouho plánovali. Měli jsme pracovat společně, ale všichni jsme byli jsme rozdělení. I když jsem si byla jistá, že jsem té kamarádce, která se mnou nemluvila, ničím neublížila, rozhodla jsem se, že za ní půjdu a omluvím se jí a moji kamarádi udělali to samé. **A tak jsme se spřátelili jako před tím.**

Krátce nato studenti, kteří nosili do školy drogy a alkohol, byli odhaleni a pozváni k vedení školy, spolu s těmi, kteří do toho byli zapleteni, včetně mě jako předsedkyně třídy, a každý jsme měli říct, co o tom víme. Některí studenti uznali, že udělali chybu a omluvili se, takže mohli pokračovat ve studiu s námi. **Zatímco ti, kteří odmítali přiznat jejich zapojení do této události, byli ze školy vyloučeni, když se jejich účast potvrdila.**

Stalo se ti, že jsi prožil podobnou zkušenost i ty?

centro.rpu@focolare.org

Udělali jste podobnou zkušenost i vy?

Když věříme Ježíšovým slovům, jsme šťastní

„Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se ti splní to, co ti bylo řečeno od Pána.“
(Lk 1,45)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Maria se dozvěděla, že její sestřenice Alžběta čeká miminko. Podnikne dlouhou cestu, aby ji došla navštívit.

Když Alžběta uvidí přicházet Marii, rozveselí se a děkuje jí, že odpověděla Ano na poselství od anděla. Ježíš je totiž v jejím lůně.

Alžběta už není mladá a proto se u ní Maria zdrží, aby jí konkrétně pomohla.

Zkušenost Margaret ze Svaté země: Když mi bylo pět let, často jsem si chodila hrát ven v naší čtvrti.

Některé děti mě ale urážely a jednoho dne se mi jedno dítě hodně smálo.

Vrátila jsem se domů a plakala jsem, byla jsem moc rozzlobená a řekla jsem své mamince: „Už si nikdy nebudu hrát s těmi dětmi!“

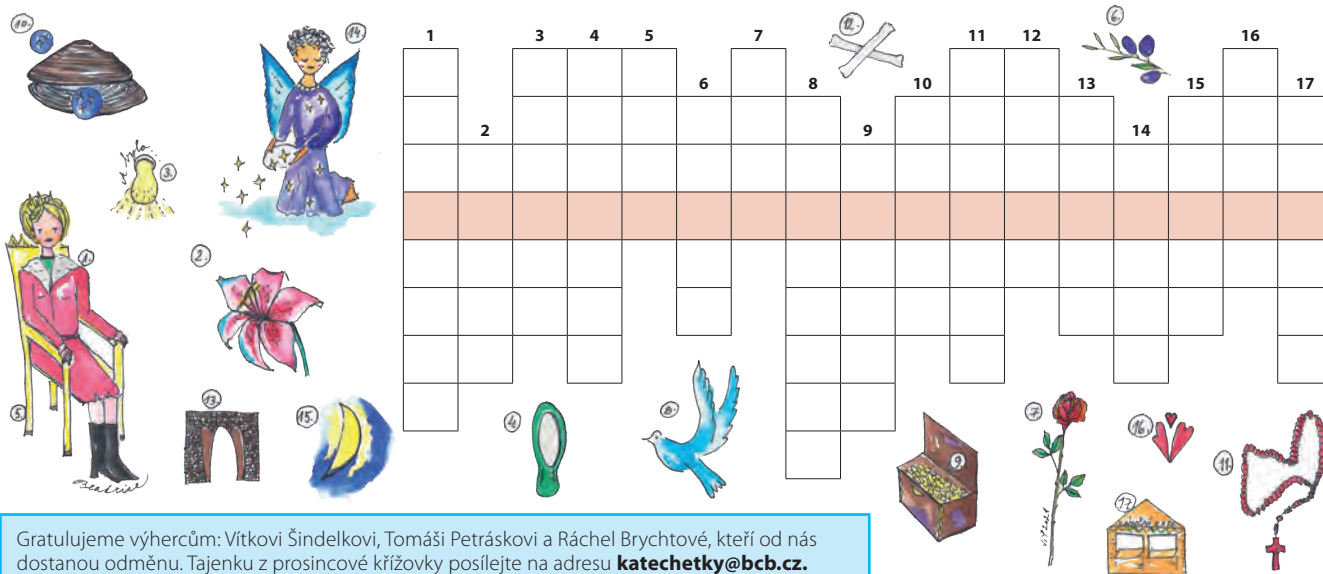
Ona mi řekla: „Osuš si slzy, jdi ven, zavolej ty děti a pozvi je k nám domů.“

Přemohla jsem svůj hněv a udělala to. A když přišly, moje maminka dala každému dítěti kulatý arabský chléb právě vytažený z trouby. Děti se vrátily domů s tímto chlebem a jejich překvapení rodiče nás chtěli poznat.

„Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ (Lk 1, 45)

To, že Panna Maria souhlasila se vším, co jí řekl anděl a s důvěrou přijala stát se matkou Ježíše, nám dává víru a naději na věčný život. Proto se můžeme s důvěrou v modlitbě obracet na Pannu Marii, která se za nás v nebi přimlouvá. Určitě znáš nějakou modlitbu k Panně Marii, např.: Zdrávas Maria, Pod ochranu tvou, Zdrávas Královno, ... Další z možností je také modlitba Růžence nebo (viz tajenka).

Gratulujeme výhercům: Vítkovi Šindelkovi, Tomáši Petráskovi a Ráchel Brychtové, kteří od nás dostanou odměnu. Tajenku z prosincové křížovky pošlete na adresu katechetky@bcb.cz.

Unikátní betlém v kostele Svaté Rodiny

Milí přátelé, čas letí a letí a my jsme zase o rok moudřejší. Letošní adventní čas odpočítává své hodiny a ve studentském kostele Svaté Rodiny na Senovážném náměstí je vše nachystáno. A co že je nachystáno? No přece, že od Štědrého dne zde bude vystaven jediný volně přístupný mechanický betlém v Českých Budějovicích.

Jaká je ale historie tohoto betlému? Na přelomu devatenáctého a dvacátého století žil v Brně kotlář Alois Vajer. Za svůj celý život vytvořil celkem čtyři mechanické betlémy. Když vytvořil svůj první, brněnským sestřičkám Boromejkám se zalíbil a zakoupily ho. Pak ale Alois Vajer vytvořil svůj druhý betlém, který byl větší a velkoryseji provedený. Boromejky zakoupily i tento druhý a ten první, teď již pro ně nadbytečný, poslaly vlakem do Budějovic svým „spolusestrám“ jako dar.

Náš budějovický betlém má tu výhodu, že je tak šikovně navržený, že je možné ho složit do velmi rozměrné, ale kompaktní bedny. A právě na víku bedny se zachovala památka na jeho již zmíněnou cestu z Brna do Budějovic – vlaková nálepka ze začátku čtyřicátých let minulého století. Betlém byl vystavován o vánočním čase v Budějovicích, ale zároveň chátral a chátral. Když už z něj zůstaly pouze žalostné trosky, zjevil se chirurg Pavel Sadovský, známý ortoped z budějovické nemocnice a jako správný doktor se ujal jeho záchrany. Udělal radikální řez ve svých letních prázdninových plánech, zavřel se do dílny a celý betlém za měsíc opravil. Takže figurky začaly tancovat, pracovat, jezdit. Pane doktore, za všechny malé i velké vám tímto skládáme velkou poklonu. My všichni tady za několik desetiletí nebudeme, ale betlém, který jste zachránil, již nikdo nenechá zpustnout a bude dávat radost a rozdávat vánoční náladu dalším a dalším generacím.

Pan doktor Sadovský nejenom, že betlém v roce 2015 kompletně opravil a zprovoznil, ale každý rok ho připravuje, aby

mohl být vystaven v kostele Svaté Rodiny. A jak příprava betlému vypadá? Nejdříve je třeba betlém přemístit do dílny pana doktora. To se v listopadu přistaví před kostel bytelná kára a pan školník se studenty Bigy pečlivě zabalený betlém naloží. Auto s betlémem nejede daleko, jenom třikrát zahne a už zastavuje před rodinným domkem. Tady se betlém přesune do vytápěné dílny a zde probíhají všechny potřebné práce. Když pan doktor v roce 2015 dělal kompletní opravu mechanických částí, udělal zároveň i inventuru. V betlémě je celkem 127 figur. Z těch 127 postaviček se 51 pohybuje ve skupinách – např. na řetízku. Ty rozpohybovat je celkem jednoduché, obtížnější je rozchodit zbývajících 34 samostatně se pohybujících figurek. To vše obsluhuje jeden motor, který pohání

dlouhou centrální hřídel. K této hřídeli je napojeno celkem 14 kožených transmisí, 7 šnekových převodů, tři ozubené převody a jeden převod kolmý. A aby toho ještě nebylo málo, tak některé pohyby jsou zajištěny 16 vačkovými převody. Nejvíce vypovídající jsou samozřejmě fotografie Milana Bindera.

Pan doktor vše utáhne, napne kožené řemínky, promaže a nechá betlém cvičně na pár hodin zapnutý. A znovu se utahuje, doladuje. I zde jsou některé figurky tzv. potíživé, např. tancující děti se občas nechtějí točit. Když je vše doladěno, betlém jede nazpět do studentského kostela.

Pokud chcete vidět jediný mechanický betlém v Českých Budějovicích, navštivte studentský kostel Sv. Rodiny u Biskupského gymnázia. A o Štědrém dnu si nezapomeňte lampičku a kromě atmosféry Vánoc si z našeho kostela můžete odnést i pravé Betlémské světlo.

A ještě dvě malé poznámky na závěr. Až budete stát u betléma ve studentském kostele, podívejte se pozorně i na Ježíška v jesličkách. Když se budete dívat dobře, občas na vás jemně kývne. A druhá poznámka – pokud máte děti nebo vnoučata, která budou v tomto školním roce končit pátou, sedmou nebo devátou třídu, přijďte nás navštívit na Biskupské gymnázium. Den otevřených dveří letos máme už v pondělí 3. ledna 2022.

Martin Maršík, ředitel Bigy

Inzerce

DIECÉZNÍ
CENTRUM
PRO RODINU ZVE
MALÉ I VELKÉ NA

ADVENTNÍ DÍLNU

**Neděle 12. 12. 2021
od 14:00 do 18:00**

**HORNÍ SÁL DĚKANSTVÍ
U KATEDRÁLY SV. MIKULÁŠE
ČESKÉ BUDĚJOVICE**
- označený vchod z ulice Hroznová

- Pro děti nabízíme možnost vyrobit si jednoduché vánoční dárky a ozdoby.
- Pro dospělé nabízíme prohlídku biskupství od 15:00 do 16:00 (sraz v 15:00 před biskupstvím).
- Pro celé rodiny nabízíme interaktivní výstavu Radost Vánoc v katedrále sv. Mikuláše.

Bližší informace na www.Prolidi.online
Přihlášení nejpozději do 8. 12. 2021
Martina Fürstová, 731 402 820, dce@bcb.cz.

Dobrovolný příspěvek

Certifikát o očkování nebo čerstvý PCR test či vlastní antigenní test od 12 let výše při příchodu. Děkuje.

Foto: archiv rodiny

Vzpomínka na Mons. Karla Fořta (8. 11. 1921–21. 1. 2014)

V sobotu 6. listopadu uspořádaly město Horažďovice, rodina Mons. Karla Fořta a farnost sv. Petra a Pavla v Horažďovicích vzpomínkový den při příležitosti 100. výročí od narození Mons. Karla Fořta.

Mons. Karel Fořt byl katolickým knězem, zakladatelem České duchovní služby v Německu a redaktorem Rádia Svobodná Evropa. Narodil se v Rožmitálu pod Třemšínem a do obecné školy začal chodit v Horažďovicích. Tam se také stal skautem, kterým zůstal po celý život. Za 2. světové války byl vězněn gestapem. V roce 1941 vstoupil do českobudějovického semináře, ale již v roce 1942 byl na dva roky nuceně nasazen na práci v železárnách v Linci. Kněžské svěcení přijal v roce 1948 a sloužil na faře ve Vimperku. V roce 1950 uprchl přes Německo do Alžírsko, kde působil mezi francouzskými, italským a španělskými křesťany. V roce 1962 odjel do Mnichova, kde pečoval o české emigranty a sloužil mše v češtině v kostele sv. Štěpána. V roce 1980 se stal redaktorem české sekce Rádia Svobodná Evropa, kde se jako „Otec Karel“ staral o náboženské pořady a přenosy bohoslužeb. Po roce 1990 žil střídavě na české faře v Mnichově a v kněžském domově v Českých Budějovicích, kde zemřel v požehnaném věku 92 let. V roce 2012 mu prezident Václav Klaus propůjčil Řád Tomáše Garigue Masaryka za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a lidských práv. Je také čestným občanem města Horažďovice, kde se navíc jedna z ulic jmenuje „Monsignora Fořta“.

Důstojné vzpomínky na tuto vynikající osobnost se zúčastnili oba českobudějovičtí biskupové – Otec Vlastimil i Otec Pavel. Program zahájila ve společenském sále hotelu Prácheň přednáška P. Bohuslava Švehly, českého faráře působícího v Mnichově. Poté byla v kostele sv. Petra a Pavla v Horažďovicích slavena mše svatá, následovaná koncertem Lenky Pecharové (soprán) a prof. Josefa Popelky (varhany) – tento koncert byl darem rodiny k oslavám. Vzpomínkový den byl zakončen setkáním a modlitbou u hrobu Mons. Fořta na hřbitově na Práchni (u kostela sv. Klimenta).

Petr Samec

Kostel sv. Vojtěcha tvoří novou dominantu „Čtyráku“

Nádherně nasvícená zvonice kostela sv. Vojtěcha v českobudějovické čtvrti Čtyři Dvory je viditelná ze vzdálenosti několika kilometrů. Sv. Vojtěch je nejen nepřehlédnutelným světelným majákem, ale také významným duchovním, kulturním a společenským centrem a místem setkávání, povzbuzení a inspirace. Od 4. července 1990 spravují farnost salesiáni Dona Boska. Letos v květnu byla zahájena celková oprava chrámu, jejíž součástí bylo i dokončení původních plánů architekta Jaroslava Čermáka. Práce v celkové hodnotě 6 miliónů Kč skončily v půlce listopadu.

Foto: Petr Samec

Kostel sv. Vojtěcha září v noci jako maják.

Foto: Tomáš Reisinger

Časová schránka byla 12. srpna 2021 vložena do cibule na vrcholu věže.

Trocha historie

Kostel patří mezi nejvýznamnější české sakrální památky postavené ve funkcionalistickém stylu. Proto byl v roce 2019 zařazen do Ústředního seznamu kulturních památek České republiky. Projekt vytvořil Jaroslav Čermák a samotnou výstavbu řídil českobudějovický stavitel František Stašek. Na vytvoření interiéru kostela se podíleli významní umělci té doby: dominantní kříž v presbytáři, plastiku sv. Vojtěcha, sousoší Pohané a reliéfy křížové cesty vytvořil sochař a řezbář Josef Vítěk. Svatostánek v podobě včelího úlu na oltáři je dílem pasíře Hanse Grünfelda. Oltář na jižní stěně lodi se sousoším sv. Josefa s Ježíškem je prací sochaře Jindřicha Wielguse. Oltář Panny Marie s plastikou Piety údajně darovali kostelu původní němečtí věřící z nedalekých Haklových Dvorů.

Budova kostela byla dostavěna na jaře 1939. Obřad svěcení se konal 23. dubna 1939 (celebroval prelát Antonín Melka, profesor bohosloví v Českých Budějovicích). Z důvodu neobsazeného biskupského stolce v Č. Budějovicích během války provedl biskupské svěcení chrámu Mons. Josef Hlouch až 12. října 1947. Válka a poválečný politický vývoj byly také příčinami toho, že nikdy nebyly zcela realizovány všechny původní záměry z projektu architekta Čermáka.

Opravy v letošním roce

Během necelých pěti měsíců odvedli řemeslníci ohromný kus práce: opravili krov, vyměnili střešní krytinu nad západním vstupem, sanovali omítky, instalovali nové žaluzie ve věži, kompletně vyměnili klempířské prvky, opravili venkovní schodiště, renovovali truhlářské a kovářské detaily a mnoho dalšího. „Kostel vnímáme jako kulturní bohatství, které symbolizuje i naše hodnotové kořeny. Navazujeme na práci předchozích generací, které kostel postavily a udržovaly a my jej chceme zase v pořádku předat dalším generacím. A navíc se nám konečně – po 82 letech – podařilo dokončit původní záměry architekta Jaroslava Čermáka, neboť jeho původní plán nebyl dosud plně zrealizován,“ říká administrátor farnosti P. Josef Mendel, SDB. V souladu s tím byly na celém kostele provedeny nové štukové omítky s barevným nátěrem a instalovány věžní hodiny podle původních návrhů architekta Čermáka.

Časová schránka ve věži

Oprava věže navíc poskytla mimořádnou příležitost k vložení časové schránky – tedy symbolického odeslání vzkazu z naší doby lidem v daleké budoucnosti. Slavnostního ceremoniálu se 12. srpna 2021 zúčastnili **Mons. Vlastimil Kročil**, biskup

českobudějovický, **P. Martin Hobza, SDB**, provinciál Salesiánské provincie Praha, **Ing. Jiří Svoboda**, primátor statutárního města České Budějovice a **Pavel Hroch**, náměstek hejtmána Jihočeského kraje. Zástupci duchovní i světské správy připojili své podpisy na pamětní list, který byl vložen do měděného tubusu časové schránky. Přiloženy byly i další dokumenty a předměty, které poskytnou cenné informace našim potomkům: podrobná zpráva o probíhající opravě kostela sv. Vojtěcha, stručné zhodnocení současné doby očima administrátora farnosti, respirátor FFP-2, kompletní sada českých mincí vydaná v roce 2021, stříbrné pamětní mince Jihočeského kraje a Města České Budějovice, aktuální vydání Českobudějovického deníku, Katolického týdeníku a diecézního časopisu Setkání, aktuální mapa města, turistická brožura „TO NEJ – České Budějovice“ a aktuální seznam zastupitelů Jihočeského kraje s fotografiemi.

Rozsvícení věžních hodin

Koncem září byla dokončena nejviditelnější (a nejslyšitelnější) část oprav: na zvonici, která byla 82 let bez hodin, byly instalovány věžní hodiny podle původního návrhu architekta Jaroslava Čermáka. Spolu s hodinami bylo namontováno i zcela nové osvětlení vrcholového kříže, vnitřní osvětlení zvonice i osvětlení ciferníků. Osvětlení věže a věžních hodin se poprvé rozzářilo na svátek sv. Václava, 28. září 2021 v 19:00. Kostel sv. Vojtěcha se tak stal výraznou dominantou českobudějovické čtvrti Čtyři Dvory a v noci přitahuje zraky lidí na vzdálenost několika kilometrů. Slavnostnímu okamžiku předcházela bohoslužba, které předsedal generální vikář českobudějovické diecéze Mons. David Henzl. Krátké projevy při této příležitosti pronesli hejtmán Jihočeského kraje Martin Kuba, náměstek primátora města České Budějovice Viktor Vojtko, generální vikář Mons. David Henzl a duchovní správce farnosti P. Josef Mendel.

Petr Samec

SBÍRKA NA OPRAVU sv. Vojtěcha pokračuje!

Přestože řemeslníci svou práci již dokončili, nepodařilo se zatím shromáždit dostatek finančních prostředků na zaplacení opravy. Ke dni uzávěrky tohoto Setkání (tj. 10. listopadu 2021) se podařilo získat téměř 4 milióny z potřebných 6 miliónů Kč. Velmi děkujeme všem, kteří přispěli, byť sebemenší částkou. Jménem farnosti ale opět prosíme firemní sponzory i soukromé dárcy o příspěvek. Jako odměnu mohou dárce například „adoptovat“ některou opravovanou část s právem na umístění pamětní tabulky v objektu kostela. Více informací o sbírce na opravu kostela najdete na webu <https://ctyrak.cz/>.

Peníze můžete poslat také prostřednictvím sbírky na serveru DONIO DOBRO – <https://www.donio.cz/no-ve-svatovojteske-hodiny>

Hubertská mše svatá B dur (Vacek – Selement) pro lovecké rohy se zpěvy v kostele sv. Mikuláše v Ševětíně 31. října 2021. Účinkovali Chránový sbor Ševětín a Povltavští trubači.

Poselství Svatohubertské mše: dát přírodě víc, víc sloužit

Za několik dní bude končit církevní rok a my budeme přemýšlet o konci světa, o konci budoucího života. Jak říká Písmo svaté, jednou bude Bůh od nás vyžadovat, abychom složili účty ze svého života, ze svého správcovství, z toho, co nám svěřil. Máme se zamyslet nad tím, že nám Bůh svěřil přírodu. Zvláště myslivci, ale také i my jsme ve svém srdci pocítili touhu dát přírodě víc, víc sloužit. Že to není jenom o lovu, o tom, že jste spolu ve spolku, ale o tom, že máte přírodu rádi, a to na prvním místě. Že do přírody rádi chodíme, trávíme čas, že je nám tam dobře. Že tam nacházíme jakousi vnitřní rovnováhu a sílu pro svůj život. Tam jakoby odložíme všechny ty starosti, které máme, a najednou je tam člověk v klidu, tichu, sám s přírodou. A také věřím, že mnozí z vás tam pocítujete Boží přítomnost, která tam skutečně je. Celá příroda, celý náš svět je v jakési harmonii, rovnováze. Tak to Bůh stvořil.

Legenda vypráví o životě sv. Huberta: žil v 7. století ve Francii a podle legendy byl šlechticem, vášnivým lovcem, ale také milovníkem hýřivých zábav. Prostě bychom řekli – užíval si života na plno, možná sobecky. Najednou, o Velkém pátku, kdy všichni byli v klidu a rozjímali nad tím, že Ježíš zemřel na kříži, tak on si vyjel na lov. Tam uviděl jelena. Podle legendy se říká, že to byl desaterák a uprostřed paroží jelena byl zářivý kříž. A najednou se ozval hlas, který Hubert slyšel: „Proč stále hledáš a lovíš zvěř, Huberte, je načase, abys začal hledat Boha.“ Jeho to natolik zasáhlo, že skutečně změnil svůj život, stal se knězem, sloužil a pomáhal lidem.

Láska k přírodě a zvěři tam zůstala, ale už šla, jak se říká, na vedlejší kolej. On si najednou uvědomil, že to všechno, co má, má od Boha a na prvním místě má jen jemu sloužit. Ono se to nevyklučuje. Jedno k druhému patří. Jedno z druhého vyplývá a jedno bez druhého být nemůže. Hospodin – Bůh dává člověku všechno, a jakoby říká: „ale ať se nikdy nestane, že byste skrze ten blahobyť, skrze moji péči, skrze to požehnání, abyste na mne zapomněli.“ Kolikrát se to stává, že lidé, když mají všechno, zapomenou na Boha. Zapomenou na toho, který jim všechno dal. Ať si nikdy neřekneš: toho blahobyty jsem dosáhl vlastní rukou. Vždyť Bůh ti přece dává sílu.

„Co stvořil Bůh, to chraň a opatruj.“ To má být základní a první zákon každého člověka. Bůh nám svěřil přírodu, svět, abychom byli dobrými hospodáři a dobrými správci této krásné zemi. Kéž se nám to daří.

Svatý Hubert, pomáhej nám!

R. D. Mgr. Josef Stolařík, farář v Ševětíně

Ukončení průzkumu rožmberské hrobky ve Vyšším Brodě

V listopadu 2021 skončila životnost zařízení, které do pohřební komory rodu Rožmberků před deseti lety (5. listopadu 2011) uložila speciální sonda. Zařízení v pravidelných šestihodinových intervalech měřilo a zaznamenávalo údaje o teplotě a vlhkosti uvnitř jinak nepřístupné prostory. Vyjmutí čidla poskytlo unikátní příležitost k nové detailní dokumentaci stavu podzemí po 10 letech.

Cínový sarkofág Petra Voka z Rožmberka.

Pohled kontrolní kamery na kompletně vysunutá ramena a sondu v rodové hrobce Rožmberků ve Vyšším Brodě.

Získané údaje umožňují přesné posouzení stavu všech konstrukcí i míry degradace objektů v pohřební komoře. Nově byla také vytvořena digitální kopie honosného sarkofágu Petra Voka a prozkoumána rozpadající se dřevěná rakev, která podle dostupných indicíí uchovává ostatky manželky posledního Rožmberka, Kateřiny z Ludanic. Již v roce 2011 byl na víku sarkofágu Petra Voka objeven zlatý dámský prsten a letos se podařilo pořídit detailní makrosnímky i 3D sken tohoto šperku. Modernizovaná minisonda také odhalila další zlaté artefakty.

Poslední vladař domu rožmberského, pan Petr Vok z Rožmberka, zemřel v noci z 5. na 6. listopadu 1611. Podle kronikáře zaplnila jeho rakev poslední místo v rodové hrobce, kterou kdysi nechal zbudovat zakladatel rodu v cisterciáckém klášteře ve Vyšším Brodě. Protože už nebylo důvodu do pohřební komory znovu vstupovat, byl vstup zavalen velkým kamenem a postupem času se zapomnělo, kde přesně hrobka byla a jak vypadala. Začaly tak vznikat nejrůznější legendy a pověsti. Asi nejznámější pochází z pera Bohuslava Balbína, který popisuje, že vladaři rodu nejsou pochováni v rakvích, ale sedící u kulatého stolu jako u sněmu. Poprvé lidé nahlédli do hrobky v roce 1902: pokles několika schodů v presbytáři klášterního kostela byl tehdy důvodem k průzkumu podloží. Při něm byla odhalena klenba a po jejím proražení nahlédli tehdejší výzkumníci do nepřístupné podzemní dutiny. Přečetli si autentiku na sarkofágu Petra Voka, ale nevěřili, že se jedná o onu velkou bájnou rodovou kryptu. Evidentně zklamání výsledkem zanechali pouze strohou zprávu o svém průzkumu a bájná podzemní krypta byla dál předmětem legend a různých spekulací.

Moderní průzkum proběhl až v 21. století. V roce 2008 se podařilo geofyzikálním měřením bezpečně lokalizovat polohu hrobky

v presbytáři kostela a v roce 2009 byla do průzkumného vrtu zavedena minisonda, která pořídila první fotografie podzemního prostoru a také jej podrobně zaměřila. Badatelský tým však musel na základě výsledků konstatovat, že do tak malého prostoru se všechny písemně doložené pohřby Rožmberků nemohly vejít. Paradoxně tak došel ke stejnému závěru jako lidé v roce 1902. Zlom přišel v roce 2011. V předvečer čtyřstého výročí úmrtí Petra Voka z Rožmberka byl proveden nový průzkum. Ukázalo se přitom, že hrobka je mnohem hlubší. V průběhu staletí však byla upravena a přibližně 1 m pod současnou podlahou pohřební komory je ještě jedna úroveň historických pohřbů. Do podzemí se také podařilo umístit speciální čidlo, které v jinak nepřístupném prostoru v pravidelných šestihodinových intervalech měřilo a zaznamenávalo teplotu a vlhkost.

Po 10 letech životnost tohoto zařízení skončila a bylo rozhodnuto o návratu do rožmberské hrobky. Čidlo a kabely, které do historického objektu nepatří, byly z hrobky vyzvednuty a zároveň byla provedena nová detailní dokumentace. Tak byly získány informace o aktuálním stavu všech konstrukcí nepřístupné podzemní místnosti i možnost exaktního posouzení degradace všech objektů za poslední dekádu. Výsledky jsou nad očekávání pozitivní. Všechny stavební části pohřební komory jsou v dobrém stavu, bez známek statického či jiného porušení. Postup degradace je minimální a při kritickém porovnání identických záběrů z let 2011 a 2021 téměř nepostřehnutelný.

Modernizovaná minisonda umožnila nový vizuální průzkum povrchu sarkofágu Petra Voka z Rožmberka i 3D sken všech jeho reliéfních zdobných částí. Již v roce 2011 byl na víku sarkofágu objeven zlatý prsten. V rámci zemské výstavy v roce 2013 měla být vytvořena a vystavena jeho kopie. Badatelé se však

nedokázali shodnout na jeho definitivní podobě, a tak ze záměru sešlo. Letos se podařilo pořídit velké množství makrosnímků tohoto renesančního šperku i jeho podrobný 3D sken. Jedná se o velmi výjimečný zlatý prsten, zdobený emaillem a fasetovanými drahými kameny (možná skleněnou imitací drahých kamenů) červené a zelené barvy s velmi netradičním tvarem korunky. Detailní snímky prstenu a jeho digitální model byly předány zlatníkům k vytvoření autentické kopie i dalším odborníkům (archeologům, historikům apod.), kteří hledají u nás i ve světě příklady analogických šperků. Velmi netypický tvar a podoba jsou předzvěstí zajímavého příběhu, který se teprve začíná psát. Podrobně byl prozkoumán i obsah rozpadající se dřevěné truhly, která je umístěna na druhém cínovém sarkofágu, vedle rakve Petra Voka. Vůbec poprvé se podařilo podrobně prozkoumat pohřební výbavu uvnitř rakve a identifikovat i kosterní ostatky. Průzkum přinesl další řadu indicií, které podporují hypotézu, že jde o rakev s ostatky manželky posledního Rožmberka, Kateřiny z Ludanic. Zemřelá odpočívá v dřevěné (zřejmě dubové) truhle zbavené víka. Vedle luxusních textilních přehozů a výstelek rakve lze dobře rozpoznat velmi honosné dámské šaty s řadou ozdob (případně osobních šperků) ze zlata. Tím můžeme vyvrátit další z legend, které o rožmberské hrobce kolují. Do hrobky prý nikdo neměl vstoupit dlouhých 400 let po smrti Petra Voka. To si měl poslední Rožmberk sám vymínit, aby nevyšlo najevo, že z rodové krypty vybíral šperky a další artefakty z drahých kovů, prodával je a získanými penězi umořoval svoje dluhy. Zdokumentované „rožmberské zlato“ uvnitř hrobky jednoznačně legendu vyvrací a jméno pana Voka očisťuje. Po ukončení letošního terénního průzkumu byl průzkumný vrt do rožmberské hrobky definitivně uzavřen. Rožmberkové tak mohou bez dalšího vyrušování snít svůj věčný sen. Obrovské množství obrazových a 3D dat postupně zpracovávají odborníci z nejrozličnějších oborů a připravuje se vydání obsáhlé monografie. Do roka bude zájemcům o historii rodu pánů Červené růže k dispozici kniha, která shrne všechny nové poznatky a poskytne kompletní fotografickou dokumentaci sarkofágu Petra Voka i dalších výjimečných artefaktů nalezených v hrobce.

Průzkum rožmberské hrobky ve Vyšším Brodě proběhl ve spolupráci těchto organizací: Cisterciácké opatství Vyšší Brod, Naše historie z. s., Geo-cz, Jihočeské muzeum v Českých Budějovicích, Odbor kultury a památkové péče Jihočeského kraje, NPÚ – ÚPS České Budějovice, Správa jeskyní ČR, Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského.

Text tiskové zprávy výzkumného týmu upravil Petr Samec

Zlatý prsten na víku sarkofágu Petra Voka z Rožmberka.

Teologická fakulta
Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
Faculty of Theology
University of South Bohemia in České Budějovice

V rámci oslav 30 let Teologické fakulty Jihočeské univerzity vás srdečně zveme na přednášku
prof. Tomáše Petrálky

Příběh P. Josefa Toufara a co znamená „čichošský zázrak“

pátek 10. 12. 2021
v 17 hodin,
sál č. 3, přízemí TF JU

Přednáška navazuje na slavnostní vernisáž obrazů Claudi Ondok. Tváře muklovského Vatikánu, která se koná od 16 h v učebně č. 117, 1. patro TF JU.

Akce se koná za dodržení platných hygienických opatření.

autorka: Claudi Ondok

Silvestr 2021 na Ktiši

Je ti víc než 13 let a chceš nejen přežít, ale skutečně prožít přelom roku? Neváhej a přijď na Ktiš! Čeká nás společenství starých a nových přátel, hry, modlitba, zamyšlení, pouť, zábavný večer a mnoho dalšího... Silvestr se ponese v duchu Malého prince. Těšíme se na Tebe od 30. 12. 2021 do 1. 1. 2022, přijet můžeš ve čtvrtek 30. 12. mezi 17. a 18. hodinou na DCŽM Ktiš. Více informací a možnost přihlášení na **www.Prolidi.online**.

DCM

Diecézní centrum mládeže zve na

Silvestr 2021

30.12. - 1.1.2022
na Ktiši

pro všechny od 13 let
téma: Malý princ
cena 350,-
Více informací a přihlášení naleznete na prolidi.beb.cz

SPOLEK MOST
Základní organizace

PASTORAČNÍ STŘEDISKO

BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

dam čb
diecézní centrum mládeže
České Budějovice

Poslušný rebel?

Výročí děkana a kanovníka Kroihera (1871–1948)

„Byl jsem tak nerozumný, že jsem ani doma si nepřál oddechu.“ napsal v létě 1938 František Jan Kroihner a naznačil tím skutečnost, že neustále pracoval a něco řešil. Ačkoli se dnes nejedná o muže všeobecně známého, patřil díky svým mnohačetným aktivitám ve své době mezi nejvýznamnější Jihočechy a nejvyšší společenskou elitu. Protože se narodil přesně před 150 lety, připomeňme si podrobněji jeho osobnost, spojenou po celý život s českobudějovickou diecézí.

Kroihner pocházel z vsíky Rojšín v Blanském lese (narozen 2. prosince 1871), obecnou školu navštěvoval v blízkém Brloze, kde se také nacházel farní kostel. Po absolvování budějovického českého gymnázia (Jirsíkova, maturita 1889) pokračoval ve studiu teologie a v roce 1894 byl vysvěcen na kněze. Jeho prvním služebním místem se na dva roky stala Blatná, později zakotvil na delší čas jako kaplan v Borovanech, a nakonec v letech 1914–1948 spravoval farnost Ledenice.

Již v mládí se začala šířit Kroihnerova pověst pohotového rétorika a hospodáře-teoretika. Coby gymnaziální student se angažoval v činnosti Národní jednoty pošumavské, podněcoval k hospodářské soběstačnosti a k zakládání drobných úvěrních družstev – kampeliček. Ve studentském spolku v biskupském semináři přednášel např. o aktuálních církevních otázkách. Jako mnozí jiní kněží na konci 19. století byl rovněž Kroihner pozitivně ovlivněn papežskou encyklikou *Rerum novarum*, která se dotýkala sociální a dělnické problematiky. Dále sympatizoval s hnutím Katolické moderny a patřil k čelním postavám nově založené stavovské kněžské organizace Zemské jednoty katolického duchovenstva. Byl dokonce jejím předsedou v době, kdy musela nuceně ukončit svou činnost (1907) po nařízení Vatikánu proti veškerým modernizačním tendencím. Poté se Kroihner více soustředil na národohospodářskou činnost. Díky propagování kampeliček se ambiciózní kaplan ocitl ve vedoucích funkcích v Ústřední jednotě hospodářských družstev v Praze (ÚJHD). To byla zastřešující organizace pro všechna drobná družstva (elektrárenská, skladištní, výrobní, záložní atd.), jejichž počet strmě narůstal. V roce 1909 obsadil Kroihner funkci prvního náměstka starosty ÚJHD a tuto pozici si udržel třicet let. Před první válkou dále zastupoval české země ve Svazu hospodářských společenstev v Rakousku a stál u zrodu Úvěrního družstva v Bratislavě. Konzistoř mu povolila redigovat periodikum *Naše Kampelička* a souhlasila s udělením dvouleté dovolené (1910–1912), aby se mohl věnovat „studiu a organizaci ve svazech družstevních.“

Přes práci v hospodářské sféře se dostal k politické kariéře v agrární straně, která byla personálně velmi úzce propojena

František Jan Kroihner jako čestný kanovník na obraze Otto Peterse.

právě s ÚJHD. Jihočeský kněz zasedal v užším vedení strany, na podzim 1918 jej převratové události katapultovaly do lavic Revolučního národního shromáždění a v roce 1920 do nově vzniklého Senátu. Jeho členem byl Kroihner jako jeden z mála senátorů až do rozpuštění na přelomu let 1938/1939. V Senátu celou dobu působil jako místopředseda rozpočtového výboru a zastupoval zájmy voličů z patého volebního obvodu, který zahrnoval území jihozápadních Čech.

Po vzniku československého státu se rojšínský rodák zapojil do oživených snah o obrození římskokatolické církve. Jako jednatel (a později předseda) obnovené Jednoty katolického duchovenstva se Kroihner těšil velkému vlivu, byl hodně vidět a slyšet. Po úmrtí Josefa Antonína Hůlky se stal kandidátem československé vlády na biskupský stolec v Budějovicích. Někteří blízcí si jej dokonce přáli jako pražského arcibiskupa. Zmiňuje se o tom např. Jindřich Šimon Baar v dopise adresovaném Kroihnerovi v červenci 1919: „Arcibiskupem v Praze musí býti: 1) kněz z lidu, 2) ne arcidiecéšan, 3) broušený in politics, 4) zkušený v obcování s mocnými tohoto světa, 5) výmluvný a 6) klidný letory. Najdi za sebe dvojce a bude Ti pomoheno.“

Kroiher byl také důležitým členem delegace, která před papežem Benediktem XV. přednesla požadavky nespokojené části českého kněžstva (např. způsob volby biskupů, zdobrovolnění celibátu, bohoslužby v národním jazyce). Půl roku po této neúspěšné misi si radikální křídlo Jednoty založilo vlastní Církev československou. U Kroihera, rozmrzelého jednáními a osobními postoji některých spolupracovníků, nenacházíme jediný náznak případné konverze. Po zániku Jednoty se opět upnul více k práci v hospodářské oblasti a na senátorské povinnosti. Ponovu se stal členem správní rady a užšího ředitelství Agrární banky a předsedou Zemědělské záložny v Praze. Vedle toho často a rád publikoval v tisku různé komentáře, články a glosy k naléhavým tématům. Ve třicátých letech vyšel výbor jeho textů v knižní podobě pod názvem *Články a úvahy (2 díly)*.

I když byl pracovně vázán na hlavní město a spoustu času strávil cestováním za přednáškami po venkově, na svou farnost po duchovní ani materiálové stránce nezapomínal. Ledenice nemalým přičiněním Kroihera (od 1916 děkana) postupně rozkvetly a proměnily se na prosperující městečko. Podílel se finančně na různých stavebních úpravách (přestavba radnice, školy a hasičárny, zřízení vodovodu a hřiště, dláždění ulic), předsedal místní kempeličce, baráčníkům a včelařům, zasedal v obecní finanční komisi, podporoval zdejší školy. V ledenickém kostele je dodnes díky němu k vidění celá řada umělecky či historicky zajímavých děl.

Kroiherovo mecenášství pocítili i lidé mimo Ledenice. Dal impulz a prvotní kapitál (251 000 Kč) na sociální fond pro podporu bývalých nebo nemocných činovníků ÚJHD (fond byl nazván Kroiherovým jménem). Druhou nejvyšší částkou (po olomouckém arcibiskupovi) přispěl ledenický děkan na pořádání celostátního katolického sjezdu roku 1935, odkoupil budovu fary v Borovanech (zůstala po pozemkové reformě Schwarzenbergům) a daroval ji farnosti, podporoval kolej Nepomucenum v Římě a budějovický seminář, zaplatil mešní roucha pro budějovickou katedrálu, organizační a finanční pomocí se zasloužil o výstavbu kostela a fary v Českých Velenicích, věnoval vysokou částku třeba také na stavbu hvězdárny v Budějovicích. Každou chvíli se na něho někdo (včetně konzistoře) obracel s prosbou o přimluvu na patřičných úředních místech.

Děkan Kroiher byl členem mnoha ústředních kulturních a uměleckých spolků, rád fotografoval, měl blízko k památkové péči a historii, sám si vyrobil a řezbami vyzdobil nábytek. Díky veřejnému působení získal řadu přátel v různých společenských vrstvách. Zmiňme, že první česká sochařka Karla Vobišová vyhotovila pro ledenický most novou sochu sv. Jana Nepomuckého, Kroiherův paraván zdobily malby Alfonse Muchy, několikrát jej portrétoval Otto Peters, na dar v podobě velkého mozaikovitého okna k jeho šedesátinám přispěli pražští podnikatelé Miloš a Václav Havlové (dodnes k vidění v ledenickém kostele). Kroiher oddával potomky svých spolustraníků Antoní-

na Švehly, Františka Udržala a Rudolfa Berana, vedl konduktu A. Švehly, Bohumíra Bradáče nebo J. Š. Baara.

Kroiher jistě měl nedostatky a nevyhnul se ani tahanicím u diecézního a krajského soudu. U vyšší církevní hierarchie se neslavně zapsal jako reformátor a modernista. Klerikálním novinářům a politikům vadily jeho funkce v peněžních ústavech a zejména angažování v agrární straně. Kroiher veškeré útoky odmítal a bránil se tvrzeními typu „*kříž patří do kostela, a ne na prapor politické strany (...) náboženství je soukromou věcí a nepatří do politiky (...) náboženství vždycky pohoří, kdykoli si ho vezme na štít politická strana (...) nelze dělat rozdíly mezi katolíky agrární strany a katolické strany, nejsou nadkatolíci a podkatolíci.*“

Ve třicátých letech už nešlo přehlédnout, jaký obrovský kus nezištné práce za ním je. V roce 1930 obdržel Kroiher titul biskupského notáře a v roce 1937 se stal v pořadí jubilejním padesátým čestným kanovníkem českbudějovické katedrální kapituly. Další ocenění představovalo vyznamenání *Oblatus congregacione* (1934) za pomoc s převedením libějovického zámku do majetku redemptoristů. Jiným uznáním zásluh bylo např. pojmenování sídel kempeliček v několika obcích v Čechách na jeho počest jako *Kroiherův dům* (dodnes se tyto nápisy dochovaly na domech ve středních Čechách v Libčicích nad Vltavou a v Souticích).

Německá okupace znamenala rozvrat hospodářského a politického života, na jehož rozvoji se Kroiher dlouhá léta podílel. Další těžkou ranou se po válce stalo neobnovení agrární strany a s tím související tendenční označení některých jejích činitelů za kolaboranty. Tento neblahý vývoj ve státě vrcholící komunistickým pučem sledoval už jen zpovzdálí. Krátce po svém penzionování nemocný František Jan Kroiher 17. června 1948 zemřel. Pohřben je v Ledenicích, kde má od roku 2018 na náměstí pomník.

PhDr. Jiří Cukr, Státní okresní archiv České Budějovice

Kroiherův pomník na ledenickém náměstí;
Foto: autor

Pamětní list vydaný v roce 1944 u příležitosti 50. výročí Kroiherovy první odsloužené mše; Foto: soukromá sbírka autora.

Nekonečná chuť pomáhat

Přesně tu má paní Ivanka Petrusová, které byla letos udělena Cena Charity. V Oblastní charitě Horažďovice pracovala mezi lety 2000–2008 jako vrchní sestra domácí zdravotní péče a současně působila také v pečovatelské službě, neboť obě oblasti vždy považovala za propojené. Protože ji práce s lidmi baví a stále naplňuje, vypomáhá v Charitě jako zdravotní sestra a pečovatelka i po svém odchodu do důchodu – již 13 let.

Foto: Martina Řehořová / Člověk a víra

Ivanka Petrusová přebírá Cenu Charity za rok 2021 od Mons. Pavla Posád, prezidenta Charity Česká republika a pomocného biskupa českobudějovického.

Paní Petrusová dříve pracovala jako zdravotní sestra v nemocnici, ale poté přestoupila do Oblastní charity Horažďovice. Tam je již od počátku zdravotnické služby, která se neobešla bez vrchní sestry s atestací. Paní Ivanka měla vše potřebné, a tak nic nebránilo jejímu nástupu. „V Charitě se mi zalíbilo a zůstalo mi to dodnes. Jsem tu již 21 let, je to krásná práce dělaná z lásky,“ doplňuje Ivanka.

I přes pomoc v Charitě si stále nachází čas také na své koníčky, angažuje se v řadě spolků, podporuje Charitu ve veřejném mínění, věnuje se svým vnoučatům a nikdy neztrácí dobrou náladu. Říká, že Charita jí do programu krásně zapadá, jelikož jí zaměstná dopoledne a po zbytek dne má dostatek času na vše ostatní. Například na svou další vášeň, kterou je ochotnictví a loutkové divadlo pro děti. Zálubu zdědila po svém otci a nyní v jejich tradici pokračují i další členové rodiny.

Paní Ivanka má radost z toho, že stále může pomáhat lidem. Práce pečovatelky ale není jen o pomoci. Jak sama říká, je také velmi důležité si s klienty popovídat, to je často potěší ze všeho nejvíce. Strávit s nimi trochu času, jelikož většina z nich je celý den doma sama. „Tato práce se musí dělat srdcem, nejde dělat z povinnosti nebo jen jako profesi. Musíte k tomu mít určitý vztah, jinak to nemá smysl. Většinou chodíme po starých lidech a musí tam být empatie. Víte, tu empatii mám

možná větší, protože už se blížíím tomu jejich věku,“ doplňuje Ivanka s úsměvem.

O Ceně Charity

Cena Charity Česká republika se udílí od roku 2008. Je poděkováním a uznáním za obětavou práci vynikajících pracovníků, dobrovolníků či podporovatelů Charity. Současně je připomínkou svátku patrona charitní práce sv. Vincence z Pauly. Letošní slavnostní předávání Ceny Charity se konalo v úterý 19. října 2021 v katedrále sv. Víta v Praze a bylo ozvláštněno tím, že se předávaly také ceny za rok 2020, kdy se předávání nekonalo.

Za loňský rok byla in memoriam oceněna paní Marta Krupauevová († 2015), dlouholetá sponzorka Diecézní charity České Budějovice. Svými velkorysími finančními dary pravidelně podporovala diecézní Charitu, například projekty Poradna Eva pro ženy a dívky v nouzi, Intervenční centrum pro osoby ohrožené domácím násilím či program Dobrovolnického centra s názvem Šance všem, který je zaměřen na pomoc dětem ze sociálně znevýhodněného prostředí. Vždy se zajímala, na co konkrétně byly peníze použity, i o další osudy podpořených dětí a rodin. V charitním díle Marty Krupauevové pokračuje také její dcera Olga Krupauevová, která cenu převzala.

Alena Fremrová

Občanská poradna v Horažďovicích pomáhá již 10 let

Na konci listopadu jsme si připomněli 10. výročí fungování občanské poradny v Horažďovicích. Jedná se o profesionálně poskytovanou službu – odborné sociální poradenství. Jsme rádi, že si získala důvěru nejen místních obyvatel, ale i místní samosprávy a státní správy.

Je důležitým článkem v systému místně poskytovaných služeb. V regionu je jedinou bezplatnou službou pomoci lidem, kteří se ocitli ve složité životní situaci. Získají tady informace a podporu k tomu, aby mohli svou situaci aktivně řešit. Během desetiletí se lidé nejčastěji obraceli s dotazy z oblasti majetkoprávních vztahů, sociálních dávek, důchodového a nemocenského pojištění, ale i partnerských vztahů a bydlení. Kvalitu služby se snažíme díky externí kontrole udržet díky spolupráci s Občanskou poradnou Plzeň, o.p.s.

Poradna je od roku 2018 akreditována pro poskytování služeb v oblasti oddlužení u Ministerstva spravedlnosti ČR, proto je jednou z oblastí poskytování služby pomoc s dluhovou problematikou při insolvenčním řízení. Za poslední 3 roky měla kolegyně každoročně víc jak 50 setkání (konzultací) s lidmi, kteří řešili své finanční starosti. Poradna funguje zatím jen 1 den v týdnu (úterý 9:30–11:30; 12:30–16:00), takže jsme na tato čísla hrdí. Je potřeba zmínit, že návrh na oddlužení není možné zpracovat „na počkání“. Je potřeba shromáždit potřebné dokumenty a role poradce je pouze podpůrná, takže poradce s jedním klientem pracuje opakovaně a konzultace trvají několik hodin.

Podpůrnou aktivitou, které se věnujeme od roku 2014, je provoz potravinové banky, která pomáhá v podobě potravinových balíčků a drogerie rodinám i jednotlivcům ohroženým chudobou a sociálně slabým občanům. Zdroje potravin máme hlavně v pravidelných potravinových sbírkách (vždy na jaře a na podzim), které se konají po celé republice. Opako-

vaný výdej materiální pomoci je poskytován na doporučení sociálních pracovníků Městského úřadu v Horažďovicích.

Již brzy díky spolupráci s Městem Horažďovice spustíme také podporované bydlení, které je určeno k řešení obtížné životní situace podnájemníka spojené s bydlením – nízké nájemné a pravidelná podpora umožňují uživateli např. splácení dluhů, spoření finančních prostředků na kauci, stabilizaci rodinného zázemí apod. Velkou finanční podporu nám teď na začátku projektu věnovala Diecézní charita České Budějovice z výnosu Postní almužny 2021 v celé českobudějovické diecézi. Díky ní je byt vybaven základními a současně úspornými spotřebiči. Díky dlouhodobé finanční podpoře Plzeňského kraje a Města Horažďovice se u nás v Horažďovicích může pomocí ověřené informace, rady, aktivní poradenské podpory pomáhat opravdu každému. Za stálé nadšení pro věc a kreativní přístup pak děkuji našim kolegyním, se kterými se můžete v poradně setkat.

Služba je poskytována v ambulantně (na adrese Palackého 1061, Horažďovice) i v terénu (můžeme přijet i k vám domů).

Kontakt na poradnu:

telefon: +420 730 551 603

e-mail: poradna@horazdovice.charita.cz

web: horazdovice.charita.cz

*Mgr. Šárka Čáňová,
ředitelka Oblastní charity Horažďovice*

BOHOSLUŽBA v parku u Kauflandu

Z kufru auta otce Martina, omi, vytahují dva muži bez domova batoh s kněžskou výbavou na bohoslužbu, tašku s termovkami kávy, čaje, krabičky s buchtami i malý stolek, aby se dala v parku pod stromy sloužit bohoslužba. Cestou se přidávají další ženy a posléze se schází asi dvacet lidí. Otec Martin za pomoci chlapů připravuje stolek, Lucie už stojí v rozhovorech a naslouchání a František se svými nepostradatelnými sběráky na odpadky rychle připravuje místo a přivádí další účastníky...

Začíná bohoslužba. Lucie si rychle prošla žalm a otec Martin pověsil svůj pověstný cestovní plakát se svatými. Dnes se zdá, že spíše, než řeč o Božím království z evangelia všechny zasáhla slova z prvního čtení, která mluvila o nehromadění majetku. V této době asi překvapivé a tady to muselo zarezonovat. V přímlovách několik lidí prosí toho ještě ne příliš známého Boha o nový začátek. Někdo poslouchá a stojí celou dobu nehnutě, pár dalších vydrží v klidu asi tak 20 minut a poté vytahují láhev s pitím, hrají si se psem nebo balí cigarety.

Stolek se po slavení proměňuje v základnu s občerstvením. Z tašek vykukují termovky s čajem, kávou a buchtami od farníka a přátel. Do příprav se zapojuje muž, který stál celou dobu opodál. Lucie se ho se svým nezaměnitelným laskavým způsobem ptá, odkud přišel, a dozvídá se o jeho celodenním dilematu, kam se vypraví na bohoslužbu, až mu přišla doslova do cesty tahle. Poté rozlévá kávu a pomáhá rozdávat sladké. Na tyhle zážitky jsou tady ale tak trochu „zvyklí“. Ve vzduchu lze cítit radost z teplé kávy, občerstvení i vzájemného setkání. Lucie v dalším rozhovoru a naslouchání, František musel ve své sběračské plné parádě odběhnout někam na úřad kvůli stravenkám, otec Martin dobalil a po dvou hodinách se vrací k autu. Tentokrát proběhlo setkání v Budějovicích, uvidí se, jestli bude znovu za měsíc.

Hana Koukalová

Bezprostředně po bohoslužbě se jeden z bratrů bez domova ujmá slova a děkuje za všechny zúčastněné. Prosí také o vzpomínku na jednu ze souputnic života na ulici, která odešla na věčnost.

NASLOUCHÁNÍ spolku K srdci

V centru společenství K srdci najdeme tři slova, která charakterizují důvod jeho vzniku a již šestileté fungování. Těmi slovy jsou: **naslouchat – chápat – pomáhat**. Z aktivity Diecézního centra mládeže v Plzni během následujících let vznikl semknutější tým ve složení nemocniční kaplanka Lucie, katolický kněz oblát Martin, terénní pracovník František, jednatel Karel a lékař Pavel. **Působení se postupně rozšiřuje také do Tábora, Českých Budějovic nebo Jihlavy.**

Bohoslužby konané jednou za měsíc fungují od počátku jako místo, kde je s lidmi bez domova navázán kontakt a jsou uvedeni do ducha spolku, který mluví o lidské důstojnosti. Stejně tak důležitým momentem je občerstvení předem připravené dobrovolníky a přáteli. To dává příležitost k rozhovorům jak o běžném životě na ulici, tak ke sdílení těžkostí nebo k navázání bližšího kontaktu.

Vyprat si a usušit oblečení, ohřát si jídlo v mikrovlnné troubě nebo se zastavit v komunitní části na popovídání. To vše je možné v maličkém objektu na nenápadném místě v centru Plzně s přílehlavým názvem **Naslouchárna**. V prostoru bývalých veřejných toalet se podařilo vybudovat kuchyňku, koupelnový kout a komunitní část. Stavba vznikla za přispění Městského obvodu Plzeň 3. V tuto chvíli se o objekt dokonce starají sami lidé bez domova. Dalo by se to považovat za symbolické vyjádření toho, že do jakýchkoli prostor a osudů má Bůh chuť vstupovat a proměňovat je.

Společný výlet? Poutní autobus plný přátel bez domova už přivítali několikrát v Teplé u Mariánských Lázní, v Nepomuku, na Lomečku nebo v Mariánské Týnici. Na program bývá prohlídka místa, skromné poutní stolování, sdílení ve skupinkách, ale třeba i tanec. Tyto momenty navozují sváteční atmosféru zážitku důležitého nejen pro skupinu, ale i pro srdce každého účastníka. V průběhu let se objevila myšlenka dělat také něco pro druhé a terénní pracovník František přišel s nápadem, který s lidmi bez domova realizuje v domovském Táboře. Zde se mu poprvé podařilo vyjednat sběr odpadků po městě, za což jsou odměnou stravenky v hodnotě skromného oběda. Nyní procházejí takové skupiny už i okolím plzeňského kostela U Ježíška, po nábřeží Radbuzy a centrem Českých Budějovic a čistí zapomenuté kouty. Stravenka je někdy lákadlem, někdy odměnou a někdy odměnou symbolickou, nad níž převažuje spokojenost z vlastního kousku práce.

Výše zmiňované oblasti tvoří základ činnosti **spolku K srdci**. Nezapomeňme ale ani na množství neviditelných úkonů dobrovolníků například při třídění darovaného oblečení, přípravě občerstvení nebo domlouvání s úřady. Setkávání týmu k pravidelné revizi a plánování. A nejde opomenout dárce, kteří svou podporou pomáhají udržet dílo v chodu. To vše jsou základní kameny, díky nimž **spolek K srdci** drží pohromadě a může být nablízku opomíjeným životům lidí bez domova.

Čerstvé zprávy ze života spolku K srdci najdete na facebooku Misionáři oblátů.

Hana Koukalová